C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sterling_Bruce-Taklamakan.pdb

PDB Name: Sterling - Taklamakan
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bruce Sterling - Taklamakan
(Taklamakan)

Venku bičoval zemi mrazivý vítr suchý jako troud, uvnitř zaznívalo jeho vražedné skučení jen jako tlumené sténání. Katrinko s Pavoukem Petem bivakovali hluboko ve skalní trhlině, zahaleni hebkou tmou. Pete slyšel Katrinčin dech provázený slabým cvakáním jektajících zubů. Neutrina zpocená podpaží voněla jako muškátový oříšek.
Pavouk Pete si na vyholenou lebku nasadil vizor.
Kolem jejich zadýchaného pelechu zíraly oči tuctu gelo-kamer rozlezlých po skále dost husté na to, aby jim nic neuniklo. Pete stiskl knoflík na vizoru, vyvolal nabídku a upravil si citlivost obrazu na vnější svět.
Úžlabinami se jako nepřátelská mlha honil poletující prach. Půlměsíc s miliardami pouštních hvězd zářily jako zubaté škrábance, rotovaly nad děsuplnou, větrem zbrázděnou kraji-nou Taklamakanu. Až na Antarktidu, a možná i zapadlá zákoutí Sahary - místa, která se nikdy Petovi nepoštěstilo služebně navštívit - byla tahle středoasijská poušť nejo-puštěnějším a nejnehostinnějším místem na Zemi.
Pete upravil parametry a změnil tak krajinu v pestrou změť falešných barev. Sejmul pár vysoce uměleckých panoramatických záběrů a zachycený balík dat označil kódem z globálního polo-hovacího systému. Potom podepsal záznam šifrovanou časovou značkou ze špionážní družice NAFTA právě prolétávající nad nimi.
15-1-205205.24.01.
Pete uložil balík do gelomozku. Tenhle gelomozek byl klubíčkem biotechnologických neuronů velikosti vlašského ořechu, pečlivě vypěstovaný tak, aby se vyrovnal velice ostře vnímající zrakové mozkové kůře orla bělohlavého. Byl to ten nejlepší a nejdražší kousek fotografického vybavení, který kdy Pete vlastnil. Měl jej ukrytý v rozkroku.
Pete se s rozkoší vyžíval v tom, když mohl pracovat s nejmodernějším špionážním vybavením vyvinutým s fede-rální podporou. Byla to pro něj dost velká pocta, taková, pro kterou by klidně dokázal umřít. Z taktického hlediska nebyl další špionážní snímek mrazivého a pustého Taklamakanu naprosto k ničemu. Ale tenhle označkovaný záběr dokazoval, že se sem Katrinko s Petem dostavili k dohodnutému setkání. Právě sem a právě teď. A čekali na jednoho chlápka.
Na chlápka, co měl zpoždění.
Za tu krátkou dobu, co se služebně znali, setkal se Pavouk Pete s podplukovníkem na spoustě naprosto nepravděpodobných míst. V podzemním parkovišti v Pentagon City. Na terase rybí restaurace v Cabo San Lucas. Na trajektu na Statenský ostrov. Pete si nepamatoval, že by tenhle pravidelný zákazník zmeškal schůzku třeba jen o jednu mikrosekundu.
Obloha se zabarvila v špinavě bílou. Sykot, záře a obzor zahalený zvířeným prachem. Jekot. Záblesk. Přemety. Oškli-vé zahřmění. Země se mocně otřásla.
"Krucinš," řekl Pete.
Podplukovníka našli krátce před osmou ráno. Úlomky jeho přistávací plošiny byly roztroušeny v okruhu půl kilometru. Katrinko s Petem se zkušeně plížili špinavě žlutou změtí kamenů zbrázděných větrem. Jejich kamufážní výstroj co chvíli měnila zbarvení, aby se sladila s krajinou a náhodnými ostrůvky světla.
Pete si odsunul masku z obličeje, nadechl se řídkého, nelí-tostného, kovového vzduchu a promluvil nahlas: "Tak tady máme našeho chlapečka. Nikdy nezmeškal rande."
Neutra si sundala masku a úzkostlivě si namazala rty a dásně silikonovým jelením lojem. Její hlas bázlivě přemáhal dorážející vítr: "Musela ho zachytit radarem vesmírná obrana."
"Kdepak. Kdyby do něj práskli z orbity, byl by rozprášený všude kolem... Ne, něco se mu přihodilo hodně nízko nad zemí." Pete ukázal na divoce roztroušenou drť okrového kamení. "Dívej, jak ta radarově odstíněná plošina narazila a převrátila se. Začala hořet až po nárazu."
Neutra s nenucenou lehkostí gekona svižně vyšplhala na balvan zvící tří pater. Důkladně prozkoumala situaci na místě dopadu a přitom si soustředěně pohrávala s ovládáním svého vizoru. Potom obratně sklouzla zpátky na zem. "Nebyla to protiletecká střelba, nemám pravdu? Včera v noci tady žádné stíhačky nelítaly."
"Ne. Hernajs, na ploše větší než Delaware tady kolem nejsou žádní lidé."
Neutra zvedla oči. "Tak co si o tom myslíš, Pete?"
"Hádám, že to byla nehoda," odpověděl Pete.
"Cože?"
"Nehoda. Při tajném hyperbolickém skoku se může pokazit spousta věcí."

"Jako třeba co?"
"No, velké přetížení a tak. Porucha systému. Možná jen ztratil vědomí."
"Byl to federální armádní špion a ty mi chceš namluvit, že ztratil vědomí?" Katrinko si elegantně upravila vizor prsty v bachratých rukavicích. "A proč si s tím vůbec lámat hlavu? Nemohl řídit kosmickou loď vlastníma rukama, ne?"
Pete si přejel po gumovém lemu masky, aby uvolnil svědící otlačeninu na jedné ze svých tmavých tetovaných tváří. "No, docela bych řekl, že by mohl. Ten maník byl pilot. Prostě odborník a voják každým coulem. Létat na ruční řízení, hluboko nad uzemím Sféry, tajným balistickým skokem, pěkně daleko za liniemi nepřítele... To by bylo fakt něco, co by mohl dát k lepšímu doma na Potomaku."
Neutra vzala tuhle smutnou zprávu na vědomí bez zjevné rozmrzelosti. Jako jeden z nejlepších technických lezců na světě byla Katrinko velkou znalkyní zbytečného předvádění nebezpečných fyzických dovedností. "To si dovedu předsta-vit." Odmlčela se. "Pořádně si to ale odskákal."
Znovu si utěsnili masky. Nejvíc se jim nedostávalo vody a vydechování páry pro ně představovalo problém. Ve svých oblecích recyklovali vlastní tělesné tekutiny, které doplňovali pár kubíky porůznu získanými z náhodných flíčků námrazy. Poslední zbytky hubolepu a cukroví ze zásob ve svém kluzá-ku spotřebovali už před dlouhými třemi dny. Od té doby nic nejedli. Přesto se Pete s Katrinko drželi nadmíru dobře, proto-že čerpali z podkožních zásob implantovaného tělesného tuku.
Spíš ze zvyku než z nutnosti se Pete s Katrinko pustili do zahlazování stop. Nebylo těžké skrýt balistickou maskovanou plošinu. Špionážní plavidlo bylo nezachytitelné radarem a podléhalo rychlému biologickému rozpadu. V ostrém větru a chladu Taklamakanu už všechny větší kusy vraku zhnědly a zkřehly jako sloupnuté krovky hmyzu. Nemohli zamést úplně všechny stopy, ale určitě jich dokázali skrýt tolik, aby oklamali terénní průzkum.
Podplukovník byl dokonale mrtvý. Snesl se z nebe v plné útočné zbroji vojáka NAFTA, v skákacím, cihly drtícím, blesky metajícím exoskeletonu posetém zkratkami a vstupní-mi konektory. Byla to výkonná a důmyslná výstroj, naprosto jiné třídy než ušmudlaná vláknitá pouliční technika těchto dvou městských všetečných hipíků.
Ale ten prudký náraz pancéřované výstroji nijak neprospěl. Připomínala nehybnou láhev vína s krví a svalovinou uvězně-nou uvnitř.
Pete smutně sesbíral větší kusy do pytle. Věděl, že podplu-kovník nebyl v podstatě dobrý: podlý, nemilosrdně ambi-ciózní, nejspíš šílený. Přesto Pete skonu svého nadřízeného upřímně litoval. Koneckonců, byly to přesně tyto vlastnosti, které přivedly podplukovníka k tomu, aby Peta naverboval.
Pete také upřímně soucítil s bezmezně oddanou vojenskou vdovou s jasným zrakem a dvěma rusovlasými děcky v Auguste v Georgii. Vlastně se s tou vdovou ani s dětmi nikdy nesetkal, ale podplukovník o nich neustále vyprávěl a ukazoval mu jejich fotografie. Podplukovník byl o plných patnáct let mladší než Pavouk Pete, suchý mladíček s růžo-lícími tvářemi, kterého nic netěšilo víc, než když mohl předá-vat balíky peněz, potrhlé rozkazy a drahou maskovací výstroj lidem, kterým by žádný rozumný člověk nesvěřil ani vypá-lenou sirku. A teď byl tady v ledovém a prázdném srdci Asie proměněný v marmeládu napadanou po úlomcích výstroje.
Katrinko provedla konečný průzkum a sběr, zatímco Pete hrabal pod převisem svým diamantovým cepínem, až od ostrých břitů létala břidlicová drť.
Poté, co sebrala poslední zčernalý úlomek jejich chle-bodárce, Katrinko se jako pták vyhoupla na nedaleký kámen. Zamyšleně okusovala úlomek z navigačního pultu plošiny. "Člověče, tenhle gelomozek je dobrý, když vyschne. Připo-míná plíčky nebo asijské sušenky."
Pete zamručel: "Možná, že jíš kousek z něho, víš?"
"I v tom je spousta dobrých uhlovodanů a bílkovin."
Jako poslední nacpali do skrovné podplukovníkovy mohy-ly rozbitou kanadu. Ta hromada kamení jako by tu byla celou věčnost. Díky troše skleněné tkaniny s pár kapkami epoxidu byla teď tvrdší než cihlová zeď.
Bylo poledne, stále dost pod nulou, ale v lednu na Takla-makanu tepleji nebývalo. Pete si povzdechl, oprášil si kolena a lokty a protáhl se. Úklid jim dal pořádně zabrat; nejtěžší část průniku, protože to byla práce, kterou jste museli udělat, když vzrušení z nebezpečí už pominulo. Podal Katrinko konec kabelu ze skleněných vláken, aby spolu mohli mluvit a nemu-seli použít vysílačku nebo si sundávat masku.
Pete počkal, až se připojila, a potom promluvil do svého mikrofonu: "Takže teď vyrážíme zpátky ke kluzáku, ano?"
Neutra k němu udiveně zvedla zrak: "Jakpak to?"
"Podívej, Káťo, při téhle akci byl špionem ten maník, které-ho jsme právě pochovali. My dva jsme byli jen jeho poskoci a měli jsme mu krýt záda. Mise tím pádem skončila."
"Ale my hledáme obrovskou tajnou raketovou základnu."
"Jo, jasně, to hledáme."
"Měli bychom ten monstrózní supertechnický komplex najít, proniknout dovnitř a zaznamenat všechny ty šílené přísně tajné věci, které zatím neviděl nikdo jiný než manda-ríni. To je přece úžasný úkol, člověče."
Pete si povzdechl: "Připouštím, že je to skvělá věc, ale já už nejsem nejmladší, Káťo. Já považuju za odměnu jen to, co s sebou přináší skutečné peníze."
Katrinko se zasmála: "Ale, Pete, je to vesmírná loď! Možná celá letka! Tajně postavená na poušti čínskými špiony a ja-ponskými techniky!"
Pete zavrtěl hlavou: "Všechno to byly jen paranoidní kecy, které si vymyslel náš pilot proto, aby dostal peníze a bojovou výbavu. Už ho unavovalo sedět za stolem ve sklepě, to je všechno."
Katrinko si založila své pružné tenké ruce na prsou: "Podí-vej, Pete, byl jsi na stejných poradách jako já. Viděl jsi všechny ty družicové snímky. I dopravní analýzy. Lidi ze Sféry tady stranou chystají něco opravdu velkého."
Pete se rozhlédl kolem sebe. Bylo bolestné a bizarní vydržet tuhle diskusi uprostřed rozsáhlé a hrozivé náhorní plošiny

pod nebem plným prachu a skalních průrev skrý-vajících se pod navátým pískem. "Kdysi tady něco velkého opravdu postavili, v tom s tebou souhlasím. Ale podplu-kovníkovy historky mi nikdy nepřipadaly moc pravdě-podobné."
"Co je na tom nepravděpodobného? Rusové měli tajnou raketovou základnu na poušti už před sto lety. Americké pouště jsou plné tajných vojenských objektů a základen pro lety do vesmíru. Takže teď se do té staré hry zapojili lidi z asijské Sféry. Všechno to dává smysl."
"Ne, vůbec to nedává smysl. Nikdo nezávodí v letech do vesmíru. O vesmírné lodě už není zájem. Trvá čtyři sta let, než doletíš k nějaké hvězdě. Nikdo nebude financovat významný vojenský projekt, který se vyplatí až za čtyři sta let. A nejmíň ze všech nějaká banda chytrých a šetrných Asiatů zabý-vajících se ekonomickou válkou."
"No, oni určitě něco chystají. Podívej, jediné, co musíme udělat, je najít ten komplex, proniknout dovnitř a zdoku-mentovat pár věcí. To zvládneme! Lidi jako my přece nikdy nepotřebovali žádného federálního šéfíka, aby jim pomohl proniknout do nějakých budov a pořídit pár fotek. To je přece náš denní chleba, pro to přece žijeme."
Peta to mladické zaujetí hrou dojalo. Ona opravdu přemýšlela jako správný Městský pavouk. Petovi však bylo padesát dva, takže mu připadalo nezbytné, aby se alespoň pokusil zachovat chladnou hlavu. "Měli bychom se okamžitě spakovat a odklidit se do kluzáku. Přeskočíme zpátky přes Himaláj. Do Washingto-nu se můžeme vrátit turistickou třídou z Dillí. Tam si nás vyzpo-vídají ve svém skládačkovém paláci. Sdělíme jim tu smutnou zprávu o našem šéfovi. Máme určitě dost důkazů na to, abychom to dosvědčili... Špioni nám dají nějaké odstupné za zpackanou práci a řeknou nám, abychom se chovali slušně. A pak si může-me zajít na nějaké ty vepřové řízečky."
Katrinko vzdorovitě vysunula útlá ramínka skrytá v brada-vičnatém obalu izolačních maskáčů. Nějak se s tím nedo-kázala vyrovnat. "Pete, já kašlu na nějaké vepřové řízky. Mě zajímá profesionální uznání, jasný? Už mi je nanic z těch dětinských blbůstek, z toho potloukání se po počítačových sítích a kancelářích starostů... Tohle je moje šance na pořádnou pecku!"
Pete si přejel dvěma prsty v rukavici po náhubku masky.
"Pete, já vím, že nejsi nadšený. Jasně, že to vím. Ale tobě už se něco velkého povedlo, pane Městský pavouku, pane Legendo, pane Šampióne. Teď se naskytla velká šance mně, a ty chceš, abychom všechno pověsili na hřebík."
Pete zvedl druhou ruku. "Počkat, tohle jsem nikdy neřekl."
"No, říkal jsi, že jdeš od toho. Obracíš se k tomu zády. Dokonce si to ani nechceš oťuknout."
"Ne," řekl Pete ztěžka. "Hádám, že mě znáš dost dobře, Káťo. Já jsem pořád Pavouk. Pořád ještě můžu jít na věc. A vždycky si všechno aspoň oťuknu."
Potom udávala krok Katrinko. Pete byl rád, že je před ním. Byl to velmi hloupý nápad pokračovat v misi bez podplu-kovníkova dozoru a velení. Bylo to ale hloupé úplně jinak a mnohem příjemněji než hloupý nápad vrátit se domů do Chattanoogy.
Lidé s takovým zařazením jako Pete se nedokázali jen tak usadit. Před osmi lety se o to jednou pokusil, opravdu se snažil, hned po té totálně zpackané skopičině v Bruselu. Sehnal si slušnou práci v továrně Lyla Schweika na šlapací letadla. Ten milionářský sportovní magnát mu něco dlužil. Když se tak nad tím zamyslel, uznal, že Schweikovi se v oboru opravdu dařilo.
Rychle se ale rozneslo, že Pete kdysi býval šampiónem mezi Městskými pavouky. Přihlouplí spolupracovníci si neodpustili významné poznámky. Občas ho žádali o takzvané "laskavosti" nebo se snažili ho napodobovat. Když se nad tím člověk zamyslí, poctiví lidé byli tou nejotravnější věcí.
Pete upřednostňoval společnost skutečných pošuků. Lidí, kterým na něčem opravdu záleželo tak, že byli klidně schopni se kvůli tomu odrovnat. Lidí, kteří hledali v životě trochu víc než jen mamka — taťka, prachy a funus.
Pod hřebenem si udělali přestávku, aby prozkoumali terén. Pete roztočil oko na drátku a popustil je, co to jen šlo. To na vrcholu svého oblouku, ve výšce šesti podlaží, zabralo pano-ramaticky jejich okolí.
Pete s Katrinko zkoumali obraz společně svými propo-jenými vizory. Katrinko prstem zvýraznila oblast ve svahu pod nimi. "Tady máme stopu."
"Myslíš tu trhlinu?"
"Musíš chodit víc ven, Pete. My skálolezci tomu odborně říkáme cesta."
Pete s Katrinko se k cestě přiblížili s profesionální obezřetností. Byl to proužek upěchované škváry zavátý pole-tujícím pískem.
Základním stavebním materiálem cesty byl popel vychá-zející z městských spaloven, materiál, který Asiaté používali na povrch svých cest proto, že se prostě už k ničemu jinému nedal využít.
Tahle škvárová cesta kdysi zažila pořádný dopravní ruch. Místy bylo vidět cáry pneumatik, vyjeté koleje po krajích a díry, v nichž byly kdysi zapíchnuté dopravní značky nebo možná monitorovací skříňky.
Sledovali cestu z dostatečného odstupu a dávali si pozor na snímače, drátové nástrahy, miny a spoustu jiných nepří-jemných věcí, kterých se tu mohli nadít. Zastavili k odpo-činku v rozpraskaném korytu vyschlé řeky, odkud byl pečlivě odstraněn most. Zbyly po něm jen úhledné pilíře v korytu a jakýsi nedosažitelný oblouk vysoko nad zemí.
"Běhá mi mráz po zádech z toho, jak je tady všechno čisté," řekl Pete po kabelu. "Tohle je snad cesta, ne? Někdo tady musel odhodit plechovku od piva nebo ztratit botu, prostě tak něco."
Katrinko přitakala. "Tipuju to na stavební roboty."
"Vážně."
Katrinko roztáhla prsty v naducaných prstových ruka-vicích. "Tohle je práce Sféry, takže je celkem logické, že se na ní podílí spousta robotů, ne? Tipuju, že tuhle cestu posta-vily roboty. Používaly ji roboty. Vozily po ní tuny toho, co na ně naložili. A když potom tenhle velký projekt skončil, roboty odnesly všechno, co za něco stálo. Sesbíraly ukazatele směru, mosty, všechno. Velmi čisté, zodpovědné, prostě klasická práce Sféry." Katrinko se opřela bradou v masce o kolena, unesená tou představou. "Když máš k dispozici spoustu prostoru v poušti a práci robotů, která je nezměřitelně

levná, leží před tebou ty nejpodivnější a nejneobvyklejší možnosti."
Katrinko na pracovních schůzkách opravdu jen nezabíjela čas. Pete viděl mezi Městskými pavouky spoustu nováčků, dokonce jich i dost trénoval. Ale Katrinko měla všechno, co dělá nefalšovaného šampióna Pavouků: touhu, fyzické schop-nosti, nezdolnou cílevědomost a navíc i dost rozumu. Nejtěžší pro Katrinko bylo vyhýbat se kriminálům a márni-cím. "Ty jsi velký fanda Sféry, co, děvenko? Opravdu se ti líbí, jak funguje."
"Jasně, vždycky se mi líbili Asiati. Jejich jídla jsou mnohem lepší než evropská."
Pete tohle přešel. NAFTA, Sféra a Evropa: tři supervelmo-ci vzájemně se potýkající se znepokojivou pravidelností skvrn na slunci, když pravidelně podněcovaly bouře v loutkových režimech na Jihu. Po těch více než padesát let svého života Pete sledoval, jak Asijská sféra spolupráce neustále mění svůj obraz na veřejnosti, v podivném politickém rytmu. Exotická výletní místa v úterky a čtvrtky. Obklíčená nepřátelská hroz-ba v pondělky a středy. Hlavní obchodní partner každý den, včetně sobot, nedělí a svátků.
Za současného politického stavu věcí byla Asijská sféra spolupráce hluboko zabředlá ve stavu Nevyzpytatelné hrozby, kterou média vykreslují v nejtemnějších barvách jako hlavního ekonomického protivníka NAFTA. Když se tak nad tím Pete zamyslel, v podstatě to znamenalo, že se velký dav přiblblých severoamerických ekonomů snažil jednat opravdu chlapsky. Stěžovali si hlavně na to, že Sféra prodávala NAFTA příliš mnoho šikovného, laciného a dobře udělaného spotřebního zboží. Bylo nadmíru hloupé nechat se kvůli něče-mu takovému zabít. Ale lidé hrozně strádali z mnohem divnějších důvodů, než byl tenhle.
Při západu slunce objevil Pete s Katrinko obrovské výstražné značky. Byly to titanské sokly, celé z epoxidu a škváry, mnohem tvrdší než žula. Čtyři podlaží vysoké, pečlivě zapuštěné do podložní skály, s pečlivě vysekanými hrozivými kruhovými výsečemi a propracovanými výstražnými texty v nejméně pade-sáti různých jazycích. Angličtina byla na třetím místě.
"Radioaktivní odpad," usoudil Pete, když si ve vizoru hbitě přečetl text vzdálený dva kilometry. "Je to úložiště radioaktivního odpadu. A místo jaderných zkoušek. Staré vodíkové pumy rudé Číny, pěkně hluboko v poušti Takla-makan." Zamyšleně se odmlčel. "To se jim musí nechat. Vybrali si pro to to nejlepší místo."
"Ani náhodou!" protestovala Katrinko. "Velké kamenné výstražné značky, které říkají, že se tudy nemá chodit? To je jen bouda."
"No, to by ale taky vysvětlovalo, proč používali roboty a potom zničili všechny přístupové cesty."
"Kdepak, člověče. Takhle se dneska schovává něco velké-ho. Teď už se sejfy nezazdívají, protože všichni stejně mají magnetometry, sonary a detektory tepla. Takže to nejcennější, co máš, schováš do smetí."
Pete prozkoumal okolí telefotem vizoru. Ukrývali se ve svahu nad platem, po kterém příležitostné přívaly vody rozprostřely zavlečený ohlazený štěrk a kamení pouště. Dokonce tam dole i něco rostlo - nízké kožnaté traviny s tlustými voskovými listy připomínajícími vstavače. Ta divoká vegetace nevypadala jako žádný druh trávy, jaký kdy Pete viděl. Přišlo mu, že takhle nějak by mohla vypadat tráva, která by bezstarostně obrostla čisté plutonium. "Káťo, dávám přednost jednoduchým vysvětlením. Podle mě je takzvaná základna kosmických lodí velkou skládkou radioaktivního odpadu."
"No, možná," připustila neutra. "Ale i kdyby to byla pravda, i tak je to zpráva, za kterou můžeme dostat zaplaceno. Mohli bychom tady najít nějaké rozbité sudy nebo pohozené vyhořelé tyče. To by byla velká politická nepříjemnost, ne? Kdybychom našli nějaký důkaz, určitě by se nám to vypla-tilo."
"No jo," řekl Pete překvapeně. Ale byla to pravda. Dlou-holetá zkušenost Peta naučila, že v lidských odpadcích se ukrývají užitečná tajemství. "Stojí to za to, že budeme pak ve tmě svítit?"
"No a co?" zeptala se Katrinko. "Já stejně nebudu mít děti. To už se vyřešilo dávno. A ty máš dost dětí."
"Možná," zabručel Pete. Čtyři děti se třemi různými žena-mi. Trvalo mu bolestně dlouho, než pochopil, že ženy, které se bezhlavě vrhnou na svobodného, přitažlivého, svalnatého chlapíka, se budou postupně vrhat na další a další svobodné, přitažlivé, svalnaté chlapíky.
Katrinko byla nadšena vidinou úkolu, který se před nimi rýsoval. "To zvládneme, člověče. Máme kombinézy i dýchací masky a nic tady nebudeme jíst ani pít, takže jsme před radiací v podstatě chráněni. Dneska můžeme přenocovat daleko od skládky. Potom před svítáním proklouzneme dovnitř, zčerstva se poohlédneme kolem, nafotíme pár snímků a zmizíme. Cista, klasická výzvědná operace. Nikdo tady nežije, aby nás zastavil, z toho si hlavu dělat nemusíme. A pak budeme mít co ukázat špiclíkům, až se vrátíme domů. Možná se nám to povede i prodat."
Pete si to probral v hlavě. Ta vyhlídka nevypadala vůbec špatně. Byla to špinavá práce, ale dokončili by tím svou misi. A také - a to bylo ze všeho nejlepší - podplukovníkovi kumpá-ni sem nebudou muset posílat dalšího chudáka. "A potom zpátky ke kluzáku?"
"Potom zpátky ke kluzáku."
"Dobrá, beru."

Před úsvitem dalšího dne do sebe naprali posilovače svalstva nachystané v geneticky upravených klíšťatech, která jim podřimovala v podpaží. Potom ukryli cestovní výbavu a jako duchové přešplhali vysokou stěnu.
Prorazili malou dírku ve střeše jednoho z šedohnědých úložišť zpola zapuštěných do země a vsunuli jí dovnitř výzvědné očko.
Řady sudo vitých sarkofágů odolných proti bombám, pevné a lesklé jako leštěná žula. Obří kontejnery s vyčerpaným radioaktivním palivem velké jako autocisterna. Ležely tam pečlivě vyrovnány v hermetické temnotě, mlčenlivé jako sfingy. Vypadaly, že vydrží ve stejném stavu dalších dvacet tisíc let.
Pete zkapalněl gelokameru, vytáhl ji zpět a potom dírku zacpal kamennou zátkou. Sklouzli po šikmé střeše na druhou stranu. V písku navátém na okraji střechy byla spousta ještěrčích stop. Tyhle zdravě vypadající stopy Peta výrazně

potěšily.
V tichosti svižně vyšplhali na stěnu. Zpátky do kopce k jeskyni, ve které ukryli svou výbavu. Pak si sundali masky, aby si promluvili.
Pete seděl za kamenem a vychutnával si pocit blaha po vydařeném průniku. "Byla to procházka, "vyjádřil svůj názor. "Příjemný výšlap." Tep se mu už uklidnil a, ke své radosti, necítil žádnou bolest nad klíčními kostmi.
"To se musí uznat, tyhle roboty pracují opravdu čistě."
Pete přitakal: "Pro roboty je práce se smrtelně nebezpečným odpadem brnkačka."
"Mám natelefocené všechny ty budovy," řekla Katrinko, "a nikde tam není voda. Žádná vodárna, žádný vodovod, žádné studny. Lidi se v poušti obejdou bez spousty věcí, ale nikdo nežije bez vody. Tohle místo je dokonale mrtvé. A vždycky bylo." Odmlčela se. "Od začátku do konce to byla jen auto-matizovaná práce robotů. Vis, co to znamená, Pete? To znamená, že dosud tohle místo neviděl ani živáček. Kromě tebe a mě."
"Hele, tak to jsme první! Povedl se nám panenský průnik! To je paráda," řekl Pete, potěšený zdařilým kouskem.
Přehlédl přes pláň posetou kamením na skladiště za zdí a uložil si do gelomozkového archivu poslední sadu snímků z vizoru. Dva tucty ohromných kopulí postavených kámen po kameni gigantickými roboty pracujícími s prostoduchou vytrvalostí termitů. Rozlehlé báně s okraji splývajícími jako změklá karamela s malými prohlubeninami a výstupky pouště budily dojem, že do toho místa zcela zapadají. Při pohledu z družice vypadaly ty kopule nejspíš zcela přirozeně.
"Nebudeme se tady už zdržovat, co ty na to? Jako bych cítil, jak mi ta chapadla gama — záření zamotávají DNK."
"Ale no tak, z toho určitě vůbec strach nemáš, co, Pete?"
Pete se zasmál a pokrčil rameny. "Záleží na tom? Práce je u konce, děvče. Zpátky ke kluzáku."
"Dneska už si vědí rady i s genetickými poruchami, víš? Tak nějak tě v té laborce pro špiony přestaví."
"Cože, vojenští doktoři? Nechtěl bych jim poskytnout žádnou záminku."
Vítr zesílil. Kolem se prohnala řada náhlých a brutálních závanů. Studených a mrazivých a okořeněných bodajícím pískem.
Vtom z ohrazeného prostoru zaznělo slabé zasténání. Jako by někdo v dálce foukal do prázdné lahve od vína.
"Co to bylo za podivný zvuk?" vyzvídala Katrinko, rázem ve střehu.
"Ach ne," řekl Pete. "Kruciš."
Z díry v dolní části třinácté báně unikala pára. Tu díru předtím přehlédli, protože spodek dómu byl zarostlý vysokým, bujně rostoucím trním. Keře byly samy o sobě upozorněním, kdyby ti dva byli bývali věnovali větší pozornost okolí.
V bezprostřední blízkosti objevili Pete s Katrinko tři mrtvé. Ti tři si prokopali a prodlabali cestu úložištěm - zevnitř. Protáhli se dlouhým, těsným tunelem, který prorazili za cenu ztráty spousty krve a kůže.
První z nich zemřel hned před kopulí, zjevně v důsledku naprostého vyčerpání. Po tom olympijském výkonu se dvěma přeživším postavily do cesty kolmé, čtyři patra vysoké stěny.
Oba se pokusili na vysokou stěnu vyšplhat pomocí pěstních klínů, primitivních pletených provazů a skob ze surového železa. Ta stěna byla hračkou pro párek Městských pavouků s moderními ručními přilnavými sítěmi a přísavnými mačka-mi. Pete s Katrinko by se na ní mohli utábořit a spořádat tam meloun. Avšak pro párek velmi unavených lidí oblečených ve vlně, kůži a podomácku vyrobených botách to byla velmi těžce překonatelná stěna.
Jeden z ní spadl a zlomil si páteř a nohu. Poslední se rozhodl, že zůstane, aby utěšil svého umírajícího soudruha, a vypadalo to, že zmrzl.
Všichni tři byli mrtví už mnoho měsíců, možná i déle než rok. Podepsali se na nich mravenci, jemný slaný prach Takla-makanu a mrazivý a suchý vzduch. Tři vysušené asijské mumie, černovlasé, s křivými zuby a vráscitou snědou pletí, ve směšných šatech potřísněných krví.
Katrinko se nabídla, že poleze první. Brebentila skrz masku: "Člověče, podívej se na ty boty! Podívej na tu košili, co má tenhle maník - říkal bys tomu košile?"
"Já bych tomu říkal tři udatní lezci," odpověděl Pete. Hodil špionážní očko do tunelu, který ti muži prorazili.
Uvnitř třinácté kopule byl obrovský les snímačů. Většinou mikrovlnné antény. Vrchol báně nebyl z masivního křemi-čitého betonu jako ostatní, byl to nějaký plast nezachytitelný radarem. Uvnitř temný jako ostatní dómy a hermeticky utěsněný - alespoň předtím, než si tři muži prokousali a prose-kali díru ve stěně. Po radioaktivním odpadu tu nebylo ani stopy.
Objevili malý tábor, ve kterém ti muži žili. Jejich bivak. Tři lidé, trpělivě si razící cestu ke svobodě. Spalující v lampách poslední zbytky knotu a oleje, dojídající poslední zbytky zásob sousto po soustu, vyprazdňující kožené měchy a seškrabující námrazu, aby se mohli napít. Obklopeni celou tu dobu k nebi se tyčící džunglí satelitních převaděčů a pozemních antén. Petovi připadala ta scenerie velmi oškli-vá. Byla to velmi špatná scenerie. Bylo to to nejhorší ze všeho.
Pete s Katrinko se vrátili s plnou výbavou potřebnou pro průnik. Vnikli dovnitř vrchem kopule, kde bylo ražení nejsnazší. Když byli uvnitř, díru za sebou zase uzavřeli, ale jen lehce, pro případ, že by se museli rychle stáhnout. Spustili své batohy na kamennou podlahu a slanili na chytrých lanech. Jakmile dosáhli země, uzavřeli únikový tunel síťovinou a betonovou drtí, aby zamezili hučení větru a aby zabránili úniku radioaktivity.
Jakmile byla díra utěsněna, v dómu se oteplilo. Teplo a vlhko. Stěny i podlaha se orosily. Také to tam podivně páchlo. Něco na způsob kouře a starých ponožek. Psí kšíry. Polévka s močůvkou. Domácký lidský puch z hlubin země.
"Podplukovníkovi by se tohle určitě líbilo," zašeptala Katrinko po kabelu, když vizorem v infračerveném spektru zkoumala stroje tyčící se nad nimi. "Když sem strčíš kousíček výbušniny, určitě to pěkně pošramotí něčí automatizovanou věcičku."
Pete posoudil jejich současné postavení jako vynikající šanci na zabití. Automatizované poplašné systémy byly nejnebezpečnější součástí jeho profesionální existence, navíc okořeněnou skutečností, že chytré a agresivní

zabezpečovací systémy často zabíjely své majitele. Vše fungovalo čistě technicky. Propracované paranoidní bezpečnostní systémy dospívaly ke špatným závěrům každou chvíli: veverky, psi, vítr, kroupy, otřesy země, nadržení nápadníci, kteří zapomněli heslo... Byly chytré a nedaly si do ničeho kecat, a tím půso-bily problémy.
Pokud ale tyto stroje byly zabezpečovací, potom si nevšimly dost velké díry dlouho prorážené ve stěně jejich kopule. Všechny ty tyče a vysílače vypadaly špatně, pokryté léta se shromažďujícím prachem a ledem. Připomínaly součástky z vrakoviště, přímo z nich sálal pach mrtvé techni-ky. Takže někoho asi tyhle chytré, drahé, paranoidní alarmy unavily. Někomu se z nich udělalo špatně, takže je vypnul.
U paty mikrovlnné věže objevili vykopaný těsný průlez zakrytý roztřepeným víkem z ovčí vlny. Pete dolů spustil špionážní očko, aby prozkoumal strojově vyhloubenou šachtu. Tunel byl dost široký, aby jím projelo auto, a mířil dolů rovně jako když střelí, hloub, než kam dosáhly dráty jeho očka.
Pete beze slova vytrhl z okraje díry zrezivělou skobu ze surového železa a nahradil ji moderní lepicí kotvou. Potom dolů shodil chytré lano a pečlivě si utáhl postroj.
Katrinko se roztřásla nedočkavostí. "Pete, hrozně se na to těším. Nech mě jít první."
Pete zaklapl karabinu do Katrinčina postroje a propojil vzájemně jejich vizory skleněným vláknem, které bylo zaple-teno do lana. Potom poplácal neutru po rameni: "Směle do toho, děvče."
Katrinko aktivovala síťovinu na svých přísavných ruka-vicích a pustila se dolů nohama napřed.
Ti tři na útěku v co největší míře využívali kabeláž, která už byla v tunelu instalovaná. V pravidelných odstupech byly kabely ke stěně připevněny keramickými sponkami. Uprchlí-ci se drápali vzhůru sponku po sponce za použití bambusové tyče s vydlabanými stupni a železných háků.
Katrinko přestala sestupovat a odvázala se. Pete poslal dolů jejich batohy. Potom se spustil za ní. Zastavil u poslední skoby, odvázal se a pustil zase Katrinko jako první; sledoval její sestup vizorem.
Na dně tunelu probleskovala tajuplná záře. Povedlo se jim to. Pete cítil, jak ho uchvacuje důvěrně známé napětí. Probí-halo jím s šílenou intenzitou. Strach, zvědavost a touha: čisté, horké, zlodějské vzrušení z průniku extra třídy. Pocit, jako by byl šílený, ale mnohem lepší než šílenství, protože teď si připadal zcela při smyslech. Pete byl zaplaven základním pocitem pavouků, touhou tak hlubokou a chytlavou, že se to ani nedalo vyslovit.
Světlo v Petových infračervených čidlech získalo na intenzitě. Pod nimi bylo nahromaděné množství kovu, který se leskl jako kuchyňský dřez, kovové žaluzie, kterými proni-kaly horké paprsky světla. Katrinko připevnila ke stěně tunelu pěnovou skobu, odvázala se, zaklonila se a spustila dolů jednou ze štěrbin špionážní očko.
Pete měl plné ruce práce a nemohl si nastavit vizor. "Co vidíš?" zašeptal po kabelu.
Katrinko zaklonila hlavu, rukama v rukavicích si tiskla brýle k hlavě. "Vidím všechno, člověče! Rajské zahrady a města ze zlata!"
Jeskyně kdysi byla přírodní skalní dutinou. Skála byla proděravěna vrtnou soupravou ruského původu. Suchá studna ve velmi suchém kraji. A potom nějací velmi unavení, velmi opálení a velmi přesvědčení čínští komunističtí konstruktéři zbraní na dno téhle suché díry umístili stomegatunovou vodí-kovou bombu. Když jejich netvor ve svém hnízdě z několika plášťů dosáhl fuze, seismografy ve vzdálené Kalifornii posko-čily jako vystrašení kolouši.
Termonukleární výbuch vytvořil obrovskou plynovou bublinu v nitru šílené spleti trhlin a prasklin. Ta hluboká prázdná bublina číhala pod pouští v naprostém hrozivém tichu po devadesát let.
Potom sem noví páni Asie poslali nové a mnohem důmyslnější činitele.
Pete viděl, že vzdálené nakloněné stěny jeskyně byly zalité svitem hvězd. Bílá souhvězdí, kompletní a všechna. A upro-střed toho všeho - toho obrovského a nasládle zaplynovaného prostoru - se skvěly tři velké zářící drahokamy, tři svislé válce velikosti městských věžáků. Vypadalo to, že se vznášejí ve vzduchu.
"Hvězdné koráby," zamumlal Pete.
"Hvězdné koráby," souhlasila Katrinko. Ve sdíleném zorném poli jejich vizorů se objevily nabídky. Katrinko prstem objela sadu drobných jiskřiček pohybujících se po stěnách. "Podívej se na tohle"
"Co je to zač?"
"Tepelné stopy. Malé motorky." Svět v zorném poli se bezhlučně pootočil. "A podívej se taky sem - co leze tady dole, desítky nějakých tvorů. A, Pete, vidíš tyhle? Ty velké? Vypadají jako na stráži."
"Roboty."
"Jo."
"Co tady sakra chystají, tady dole?"
"No, já to vidím takhle, člověče. Kdybys byl uvnitř jednoho z těch falešných korábů a kdyby ses podíval z těch oken - těch průzoru, jak se jim podle mě říká - neuvidíš nic než zářící hvězdy. Daleký vesmír. S vizory ale dokážeme to všechno prokouknout. A, Pete, celé to hvězdné nebe tam dole se hemží stroji."
"No panečku."
"A nikdo z těch korábů nevidí dolů, člověče. Na dně téhle jeskyně se děje spousta divných věcí. Je tam spousta horké odpařující se vody, hluboko v těch skalách a trhlinách."
"Voda, nebo možná nějaká zapáchající polévka," odvětil Pete. "Chemická polévka."
"Biochemická polévka."
"Autonomní autokonstrukční bílkovinná biotechnologie. Přísně zakázaná Protokolem proti biologickému množení z Manilské úmluvy z roku 2037," řekl Pete. Vychrlil tuhle frázi s nacvičenou lehkostí, protože ji během různých doplňkových školení slyšel nesčetněkrát.
"Tam dole je celé velké jezero supermoderního a zároveň ilegálního autokonstrukčního pajcu."
"Jo. Přesně ta samá omáčka, se kterou si naši utajovaní techničtí chlapci posledních deset let hrajou pod Skalistými horami."

"Ach, Pete, všichni tak trochu porušují úmluvy. To, co děláme v NAFTA, není nic horšího než džin v umývadle. Ale tohle je obrovské! A bůhví, co je uvnitř těch kosmických lodí."
"Nejspíš lidi, děvče."
"Jo."
Pete se pomalu nadechl vlhkého vzduchu. "Tohle je pecka, Káťo. Tohle je fakticky superliga. My dva tady před sebou máme špionážní trefu historických rozměrů."
"Jestli se pokusíš navrhnout, že bychom se teď měli vrátit ke kluzáku," opáčila Katrinko, "radši to na mě ani nezkoušej."
"Měli bychom se vrátit ke kluzáku," trval na svém Pete, "s fotografickými důkazy, které už máme. To byl cíl naší mise. Za to nám zaplatili."
"Juchů."
"A kromě toho, je to otázka vlastenectví. Nemám pravdu?"
"Možná bychom si mohli hrát na vlastence, kdybychom na sobě měli uniformy," řekla Katrinko. "Ale Armáda nebere neutrální. Já jsem totální zrůda a jsem tady jako agent na volné noze a nejsem tady jen kvůli Shangri-La a následnému návratu při první příležitosti."
"Jo," připustil Pete. "Já ten pocit dokonale znám."
"Jdu hned teď dolů," oznámila Katrinko. "Budeš mě jistit?"
"Ani náhodou, děvče. Tentokrát jdu první já."
Pete se protlačil surově vypáčenou žaluzií větráku na rozlehlý strop jeskyně. Nikdy neměl moc rád lezení po skále. Nechutný materiál, kámen - všechno přírodní, žádné zaručené technické parametry. Avšak značnou část svého života strávil na stropech. Stropům rozuměl.
Našel si cestu od otvoru po řadě ztuhlých lávových kapek, až dorazil k pěkné solidní trhlině. Několikrát rychle po sobě do vyhlídnutého místa udeřil pěstí, potom tam zachytil pár pěnových kotev a převázal se od lana ke kotvě.
Zrakem pomalu prozkoumával okolí, na stropě hlavou dolů, mumlal si ve své maskovací kombinéze a metodicky vše snímal pro Katrinko připojenou na druhém konci optického vlákna vedoucího do jejího vizorů. Velké plochy stropu vypadaly podivně, jakoby provrtané červy, jako kdyby kámen narušovaly pramínky kyseliny. Pete v té tajemné infračervené záři rozezná-val, že všechny tři falešné kosmické lodi byly ve skutečnosti podepřené sloupy. Velkými dutými tubusy, jakoby ze síťoviny a téměř dokonale neviditelnými, vyrobenými z něčeho černého a neuvěřitelně pevného, nejspíš z uhlíkových vláken. Uvnitř sloupů vedlo vodo vodní potrubí a elektrické kabely.
Ty sloupy byly nejrychlejší a nejsnadnější cestou pro sleze-ni nebo vylezení k lodím. Byly však také velmi na očích. Vypadaly jako skvělá místa na zabití.
Pete věděl, že je bezpečně neviditelný jakémukoli lidské-mu oku, se svou tepelnou stopou ale nic nadělat nemohl. Věděl, že v tuto chvíli září na senzorech tisíců po zuby ozbro-jených robotů jako vánoční stromeček. Není možné, abyste pro tisíce vyzbrojených strojů pracujících po celá léta nasta-vili příliš citlivý poplašný práh. A kdo by je taky progra-moval, aby strávily celý den pozorováním stropu?
Svalové teplo bylo vypouštěno zády a rameny. Pete prohnal ještě trochu krve zápěstími, odvázal se a vyrazil dál za pomoci maček a přilnavých sítí. Oblézal jednu z falešných hvězd, velikou zářící sklovitou polokouli velikosti prádelního koše. Falešná hvězda byla zabetonovaná do velkého skalního výstupku a vyzařovala studené, kalné a lepkavé svatojánské světlo. Pete byl tím troufalým klamem upoután natolik, že mu uklouzla mačka. Levá noha ztratila oporu. V levém rameni mu ošklivě trhlo a ozvalo se nepříjemné lupnutí. Hekl, zapřel se oběma mačkami a připlácí si na rameno lepící záplatu, zatímco pocítil bolest v šlachách a rychle se šířící únavu ve svém starém předloktí. Poutkem záplaty provlékl kraba, prohnul se ve svém postroji a zhluboka se nadechl.
Po povrchu jeho vizoru přejel Katrinčin svítící prst tak, aby upoutal jeho pozornost, a ukázal. Támhle se něco hýbalo. Měl společnost.
Pete si z rukávu sundal pásek rachejtlí. Potom se na svém místě co nejvíc přikrčil a s důvěrou ve svou kamufláž vyčká-val.
Mezi temnými prohlubněmi kolem falešných hvězd se směrem k němu pohyboval nějaký robot. Kymácel se a vrtěl. Pete nikdy neviděl žádný stroj ani zdaleka podobný tomuhle robotu. Byl pokryt porézním pěnovým povlakem, jakoby z korku kombinovaného s plastem. Místo hlavy měl slepý členěný výstupek a pohyboval se na čtrnácti tenoučkých nožkách vypadajících jako roztřepené konce starých provázků zakončené nesmyslně složitýma nohama, připomínajícíma hromadu kombinaček. Jak tak visel nohama vzhůru na drobných nerovnostech ve skále, které ani nebylo vidět, otevřel svou velkou bradavičnatou hlavu a vyplázl rozeklané čidlo připomínající hadí jazyk. Když na povrchu skály objevil zapomenutou mazlavou kapku nějaké chemi-kálie, těsně se přitiskl ke stropu.
Pete sledoval s trpělivostí vraha, jak stroj couvl, pak zase popošel k němu, lehce se pootočil, zavlnil se o trošku blíž, ocucal další kousek kamenného stropu, něco si rozmyslel, přesunul své velké chytlavé nohy, přicupkal ještě o něco blíž, o kousek couvl, dlouze čichal ve vzduchu a zadumaně si přitom cucal konec jednoho z provázkovitých tykadel. Nakonec dorazil až k němu, obratně mu přelezl přes nohy a přidřepl, aby nadšeně olízal chemické stopy zanechané jeho přilnavými sítěmi. Vypadalo - to, že robota okouzlila chuť elastomeru z rukavic přilnutého ke skále. Visel tam na svých čtrnácti kleštičkovitých nohách a hlasitě mlaskal a vrzal.
Pete po něm šlehl cepínem. Ostrý hrot s temným zachřou-páním pronikl robotovou kofkovitou hlavou.
Stroj přišpendlený ke stropu okamžitě ochabl. Potom ze sebe s ošklivým skřípotem vychrlil celou neočekávanou sadu voskovitých a namazaných součástek. Složité titěrné věcičky, škrabky kusadel, jemné malé lopatičky, všechno to třaslavě vypadávalo z jeho rozštípnutého spodku.
Nechystal se ale umřít. Nemohl umřít, protože nebyl nikdy živý. Byl to kus biotechnické mašinérie. Umírání prostě

neměl nikde v popisu práce. Pete pečlivě vyfotografoval stroj, který bojoval s mechanickou tupostí s okolnostmi a snažil se vymyslet nějaký režim, který by mu umožnil dále pracovat za nových vnějších podmínek. Potom Pete uvolnil cepín ze stro-pu a setřásl z něj prošpikovaného robota přímo dolů do pekla.
Pete teď šplhal mnohem pozorněji a přenášel zátěž, aby ulehčil nataženému rameni. Pečlivě urazil vzdálenost k rela-tivně snadnější svislé stěně, kde objevil poměrně velkou žílu vyhloubenou v souhvězdí Střelce. Byla to velká klikatá prohlubeň, ze které byla ze skály vyhlodána a vytěžena nějaká ruda. Jak to vypadalo, skála byla vykousána spoustou termi-tovitých drobných robotů s ústy jako kleštičky na nehty.
Dal pomocí vizoru signál Katrinko. Neutra ho následovala po laně přichyceném řadou kotev a skob, šplhala jako posedlá a táhla za sebou jeden z batohů. Když Katrinko zalezla do nového bivaku, Pete se vrátil k mřížce, aby přinesl druhý batoh. Když konečně s vypětím sil dorazil zpátky, rameno ho nepříjemně bolelo a nervy měl nadranc. Pro dnešek měli dost.
Katrinko zakryla ústí jejich prohlubně maskovací sítí pohlcující záření. Když se Pete vrátil do relativního bezpečí, stáhla zpět jejich chytrá lana a nakrmila je hrstí cukru.
Pete rozlouskl dvě kapsle rychleschnoucí vatoviny, do které se pak s úlevou svalil.
Katrinko si sundala masku. Doslova se třásla nadšením. Mládí, pomyslel si Pete - mládí a osmiprocentní meta-bolická výhoda způsobená chybějícími pohlavními orgány.
"Teď jsme v opravdu velké kaši," zašeptala Katrinko s horečnatým úsklebkem v tlumené červené záři jediného signalizačního světla. Teď už nepřipomínala ani chlapce, ani mladou ženu. Katrinko vypadala zcela ďábelsky. Bylo to asexuální stvoření. Pete na ni vždy raději myslel jako na "ni", protože se s tím dokázal v mysli lépe vyrovnat, ale Katrinko byla "to". Teď to bylo naplněno neskrývanou radostí, protože se mu konečně podařilo dostat do patřičné a příjemné situace. Naprostá a divoká konfrontace s vlastní naprosto divokou bytostí.
"Jo, v kaši," souhlasil Pete. Přitiskl si tučné klíště nadupané léky na žílu v ohybu loktu. "A ty máš první hlídku."
Pete se probudil po čtyřech hodinách a srdce se mu zběsile rozbušilo, jak se probral z hlubin chemicky podporovaného bezesného spánku. Byl zpitomělý a lehce dezorientovaný, paměť se mu vracela jen pomalu, jako kdyby spal bez přestávky celé čtyři dny. V objetí drogy byl zcela bezbranný, ale to riziko za to stálo, protože teď byl důkladně odpočatý. Posadil se a cvičně si zahýbal ramenem. Bylo na tom mnohem lépe.
Zatlačil všechny dojmy zpět do strništěm porostlých tváří a temene a potom si nasadil vizor. Podíval se na Katrinko sedící na bobku v jasné záři svého tělesného tepla, jak dumá nad ošklivou směsicí koster, úlomků a kolomazi.
Pete přejel po tlačítcích vizoru a natáhl se dopředu: "Co to tam máš?"
"Mrtvé roboty. Snědly naše pěnové skoby přímo ze stropu. Jedí všechno. Zabíjím jen ty, co se pokoušejí proniknout k nám do tábora." Katrinko přejela po nabídce vznášející se ve vzduchu a potom podala Petovi světlovodnou přípojku k vizoru. "Prohlédni si moje záběry."
Katrinko držela hlídku s gelokamerami, které zachycovaly procházející roboty vyzařující teplo ze svých motorů. Zazna-menala je v infračerveném spektru, nechala jen vystříhané nejjasnější akční pasáže. "Těmhle malinkým s kulovitýma nohama říkám andulky," doprovázela slovně zachycené zábě-ry odehrávající se před Petovými zraky zakrytými vizorem. "Jsou malé, ale velmi rychlé, a jsou všude kolem - tady to odnesly celkem tři. Tenhle s tím špičatým šroubovitým nosem je svidřík. Tohle je zase párek dvojáků. Dvojáci vždycky chodí v páru. A tomuhle tady, co vypadá jako rozlitý puding s velkýma očima a s koulí na řetězu, říkám pajda. Protože se při chůzi tak divně kolíbá, vidíš? Je mnohem rychlejší, než se zdá."
Katrinko zastavila přehrávání ve vizoru, přepnula zpět do reálu a opatrně zašťourala do rozbitých součástek ležících před jejími kanadami. Největší přístroj na hromadě připo-mínal vykuchanou kočku vycpanou kabely a štětinami. "Přišel mi pod ruku taky tenhle jeden kočičák. Kočičáci mají fakt tuhý život, člověče."
"Je tady těch robotů hodně?"
"Podle mě stovky, možná tisíce. Nejrůznějších druhů. A všechny pitomé jak troky. Jinak už bychom byli nejméň stokrát mrtví a rozcupovaní na kousky."
Pete zíral na zničené roboty, chladnoucí masu nervových spojení, baterií, žilnatých pancířů a želatiny. "Proč vypadají tak šíleně?"
"Poněvadž všechny jsou vyšlechtěné samy sebou. Nikdy je nikdo nenavrhl." Katrinko vzhlédla. "Pamatuješ na ty velké virtuální prostory pro vývoj zbraní, které byly zřízené v Alamagordo?"
"Jo, jasně, Alamagordo. Fyzikální simulace v supervelkých gelomozcích. Velké virtuální modely s ultrarychlými, ultrajemnými detaily. To si piš, že si pamatuju na Nové Mexiko! Miluju, když mě poslouchá skvělá počítačová laboratoř. Je v tom něco tradičního."
"Jo. Podívej, pro nás týpky z NAFTA jsou fyzikální virtuality využívané armádou. My vždycky dáme svou techniku armádě, kdykoli vypadá opravdu nebezpečně. Ale co kdybys neměl stejný postup k věci jako my z NAFTA? Nebudeš chtít testovat nové zbraňové systémy ve velkých virtuálních světech. Dejme tomu, že místo toho chceš udělat otvírač na konzervy."
Během bezesné noční hlídky věnovala Katrinko tomuto problému očividně spoustu času. "No, mohl bys prostudovat otvírače, které mají ostatní, a pokusit se vylepšit jejich konstrukci. A nebo bys musel připravit obrovskou a energe-ticky náročnou virtualitu, do které bys umístil hromadu virtuálních plechovek. Potom bys spustil nějaké simulace otvíračů konzerv, které jsou ve své podstatě jen hromádkou nějaké neurčité látky. Simulují sice tuhle látku, ale jsou to zároveň programy a tyhle programy si vyměňují informace a vyvíjejí se. Kdykoli udělají díru do plechovky, odměníš je tím, že jim přidělíš další kopie. A jak to tak běží, vystřídají se v tom simulovaném prostředí miliony generací milionů různých otvíračů na konzervy, den za dnem."
Tenhle princip nebyl Pavouku Petovi zdaleka cizí. "Jo, slyšel jsem o tom nějakou šuškandu. Byl to podobný šlágr jako

umělá inteligence. Na papíre to mohlo vypadat opravdu skvěle, ale nikdy to nepřinutíš, aby to fungovalo v běžném světě."
"Jo a teď je to taky ilegální. Je to ale dost těžké uhlídat. Ale představme si, že jsi v ekonomické válce a přijdeš na to, jak to udělat. Nakonec vyvineš tenhle super divný, skvělý otvírač na konzervy, který by žádná lidská bytost nikdy nedokázala vymyslet. Něco, co si lidská bytost nedokáže ani představit. Protože vyrostl jako nějaká houba ve zcela pozměněných fyzikálních podmínkách. Máš ale všechny údaje o jeho tvaru a rozměrech, přímo tady v superpočítači. Takže když chceš udělat stejný ve skutečném světě, prostě si ho vyvoláš jako fotografii. A ono to funguje! Ono to běhá! Vidíš? Běžné levné spotřební zboží."
Pete se nad tím zamyslel. "Takže ty říkáš, že lidé ze Sféry tuhle ideu realizovali a zdejší roboty byly zkonstruovány právě takhle?"
"Pete, prostě mě nenapadá žádný jiný způsob, jak by to mohlo k tomuhle dojít. Tyhle stroje jsou prostě příliš jiné. Musí pocházet z nějakého nelidského, autonomního procesu. Dokonce i nejlepší japonští technici nedokážou zkonstruovat želatinového robota, který je vyroben z chlupů a provazu a který se pohybuje jako housenka. Na světě není dost peněz na zaplacení lidských mozků, které by tohle vymyslely."
Pete šťouchl cepínem do lepkavých trosek. "No, v tomhle máš pravdu."
"Ti, kdo vybudovali tohle místo, porušili spoustu pravidel a smluv. Ale udělali to opravdu levně. Udělali to tak levně, že je to mimo ekonomiku." Katrinko se nad tím zamyslela. "Je to daleko před ekonomikou, a právě proto je to především proti všem pravidlům a smlouvám."
"Rychlé, levné a mimo kontrolu."
"Přesně, člověče. Kdyby se tihle tvorové někdy rozprchli do skutečného světa, znamenalo by to konec všeho, co jsme znali."
Petovi se to poslední prohlášení ani trochu nelíbilo. Nikdy neměl rád apokalyptické přehnané vize. Líbilo se mu to teď ještě méně, za těchto extrémních okolností to totiž znělo velmi věrohodně. Sféra měla nejmladší a největší populaci ze tří nejvýznamnějších obchodních bloků a také nejmladší a největší plány. Lidé v Asii věděli, jak přinutit věci kolem k poslušnosti. "Víš, Lyle Schweik mi jednou řekl, že nejpodivnější bicykly na světě v současnosti pocházejí z Číny."
"No, má pravdu. To souhlasí. A co čínské integrované obvody, kterými v poslední době zaplavují trhy v NAFTA? Tyhle čipy jsou proklatě laciné a fungují, jak je potřeba, ale jsou plné nadbytečných spojů, které z nich dělají pěknou motanici... Vždycky mi připadalo, že je to jen špatně odve-dená řemeslná práce. Člověče, 'řemeslná práce' nemá s těmi čipy nic společného."
Pete rozvážně přikývl. "Dobrá. Čipy a bicykly, tomu bych rozuměl. Je v tom spousta peněz. Ale kdo by si u ďasa dělal problémy, aby postavil obrovskou díru v zemi, která je plná robotů a falešných hvězd? Chci říct, proč?"
Katrinko pokrčila rameny. "Já myslím, že je to prostě Sféra, člověče. Oni dělají věci zkrátka jen proto, že je to děsně baví."
Dno toho světa kypělo. V uplynulém století si nukleární testovací jeskyně nashromáždila vlastní skrovnou zásobu vody v poušti, smolně černou podzemní oázu. Dno téhle výduti bylo nezemským zaplaveným bludištěm rozeklaných trhlin a zásob chemikálií, to všechno změněné do bublajících jezírek mechanické autonomní výrobní linky. S gejzíry kyslí-ku probublávajícího černým houbovým čajem.
Z temnoty mezi skalními ostrohy stoupala nepřetržitě pára tak dlouho, dokud se nesrazila a nestékala v chladných pramíncích po zaoblených stěnách zdobených hvězdami. Tam dole byla veškerá voda dychtivě shromažďována abnor-málními stroji připomínajícími oživlé houby a provázky. Katrinko je okamžitě označila jako "hryzouny" a "štrapáce".
Hryzouny a štrapáce byly děsuplné hadry na nádobí a písty poháněné špagety, přeskakující a přelévající se od jednoho výstupku k dalšímu. Katrinko s až neočekávanou lehkostí a potěšením dávala těmto strojům jména a fotografovala je. V lišácké hlavě toho asexuálního dorostu kolotaly nejrůznější úvahy, z rukávu táhané závěry o tomto cizím světě hraček. Zdálo se, že ta dívenka žila o poznání blíž budoucnosti než Pete.
Kličkovali mezi kameny, od jedné trhliny vyhloubené vodou k další. Zaznamenali raná larvální stádia robotů, která si vyhledávala cestu ke svobodě z temnoty vrstvou vazké hmoty a mušelínu. Byla to kompletní miniatura stvoření, sestavená v bezduchých upatlaných jádrech nějakého čínské-ho superpočítačového gelomozku a přetvořená v realitu v horkém vývaru nemrtvé mechanizované bílkoviny. Tohle byl dosud ten nejúžasnější fenomén, s jakým se měl kdy možnost setkat. Petea také kvůli tomu zaplavovaly chmurné myšlenky. V jeho světě byla znalost mocí. Věděl s neochvějnou jistotou, že si tentokrát ukousl příliš velké sousto.
Byl profesionál. Uměl si představit, že by dokázal ukrást tajné vojenské údaje nějaké supervelmoci a přežít to. Bylo by to velmi riskantní, ale když se to vezme kolem a kolem, byla to jen armáda. Raketová základna, například - tajná asijská raketová základna mohla znamenat spoustu srandy. Tohle ale nemělo s armádou co dělat. Tohle byl zcela nový princip průmyslové výroby. Pete věděl s instinktivní jisto-tou člověka z ulice, že technika na téhle úrovni revoluční podivnosti nemá se špionáží, zábavou ani vojáky nic společného. Tohle byla zcela jistě záležitost peněz. Mohl přežít její objevení. Nikdy ale neměl šanci prozradit to někomu dalšímu.
Tento úchvatný zázrak už ho nakazil. Vzrušení však bylo v nejlepším případě pomíjivé. Petovi se na duši jako mokrý ručník usadily pochmurné výhledy do vzdálenější budoucnosti. Dokázal si představit, že by odsud unikl celý, avšak nedokázal si představit žádné přijatelné následky toho, kdyby vojenským špehům od Potomaku předal prima fotky těchto úchvatných zázraků. Nedokázal si představit, co by současné mocnosti dokázaly s těmito vědomostmi udělat. Celkem se hrozil toho, co by s ním mohli provést za to, že jim je vydal.
Pete si z týla setřel hojnou záplavu potu.
"Podle mě je tam dole buď geotermální energie nebo něja-ký fúzní generátor," řekla Katrinko. "Vzhledem k okolnostem

spíš termonukleární." Kameni pod jejich přesouvajícími se mačkami se hemžilo brouky: kuchači, vrkouny, losíky, demontéry a nanášeči lepidla a mozek požírajícími mrchožra-vými rozkládací. Byla to naprosto hloupá zařízení, upravená jako stonožky. Nevypadala nijak zvlášť agresivně, ale jistě by bylo smrtelnou chybou posadit se mezi ně.
Nějaký vilejšovitý tvor s věnčitými ústy a očima na dlou-hých stopkách pečlivě ochutnal Katrinčinu kanadu. Katrinko se s hlasitým výkřikem stáhla k jednomu ze skalních útesů.
"Nesundávej si masku," peskoval ji Pete. Zdejší vlhké dusno bylo jako pohlazení po mrazu Taklamakanu zaku-sujícím se pod nehty, ale z většiny větracích otvorů a trhlin unikaly hutné zápachy připomínající směs hovězího sosu se spálenou gumou, všechny odrůdy tajemných mechanicko-metabolických vedlejších produktů. Začaly ho svědit plíce, jen na to pomyslel.
Pete zamířil svůj zamlžený vizor na nejbližší sloup z uhlí-kových vláken a na zlatá, neuvěřitelně lákavá světla vychá-zející z okének kosmických lodí vysoko nad nimi.
Katrinko lezla jako první. Proti krajkoví nosníků byla nemilosrdně všem na očích. Nechtěli zvyšovat riziko odhalení tím, že půjdou dvakrát, a tak každý nesl po jednom batohu.
Zpočátku se jim lezlo dobře. Potom se z vlhké temnoty vynořil stroj připomínající vážku se šesti křídly. Ocasem zakončeným žihadlem šlehal skrz vřetenovitý sloup jako kopající mezek. Vyrazil proti ní surově. Katrinko byla nára-zem odhozena dozadu, odlétla deset metrů daleko a zůstala viset jako marioneta na poslední pojistné skobě.
Létající tvor vykroužil osmičku, jak se snažil uspořádat si neexistující myšlenky. Potom se z hvězdného nebe přivlnil a přikmital pomalejší, ale mnohem větší tvor, který zaútočil na Katrinčin klimbající se batoh. Ten v zběsilém tlukotu křídel opatřených drápy vybuchl jako Pandořina skříňka. Do horkých jezírek pod nimi se vyřinula kaskáda drahé špionážní výstroje. Katrinko slabě škubala za konec lana. Vážka, neu-stále ve střehu, reagovala na její pohyb. Pete odpálil baterii rachejtlí.
Svět vybuchl v záblesku, horku, tlakové vlně a poletující řezance. Nemožně horko a hlučno, jako při bouři ve skříni. Nejlepší druh magie zmizení: naprosté odlákání pozornosti destrukcí, jediná skutečná magie na světě.
Pete vyjel nahoru ke Katrinko jako balónek na gumičce. Když dorazil ke spodku kosmické lodi, o dvacet sedm úderů srdce a několik vteřin později, spálil obě chytrá lana. Stříbřitá sprška cupaniny přiváděla ten hmyz k šílenství. Na dně jesky-ně se rázem začaly rojit mechanické tepelně naváděné příšery, rychle se shoufoval zvěřinec skokanů, hrbáčů a plácaček. Na okraji zorného pole se z jezírek začaly vynořovat nové bytosti, veliké a šupinaté, jako zlaté rybky reagující na drobe-né krmivo.
Petův batoh zůstal opuštěn u paty sloupu. Ten batoh už dále nepatřil do tohoto světa.
Katrinko se s hlubokým nádechem probrala. Bez jištění začali šplhat po stěně kosmické lodi. Její povrch byl kamenitý, drsný a nerovný, něco jako pemza nebo vosí sliny. Obje-vili spodní stranu monstrózního průlezu a přitiskli se těsně k povrchu lodi. Zde vyčkávali, neteční a nehybní, asi hodinu. Katrinko popadla dech. Přestala krvácet z žeber. Oba počkali další hodinu, zatímco lezoucí a poletující tepelně navádění brouci zuřivě čmuchali po svém malém světě a dodržovali tak zbytky svých programů. Vyčkali ještě třetí hodinu.
Nakonec do jejich hnízdečka přibyla bezstarostná banda strojů s lízátkovitými okraji a kolečky místo hlav. Roboty si zvolily jeden svah a pustily se do něj velkými lopatkovými dolními čelistmi, které drtily jeho povrch a přitesávaly ho tak, aby vyhladily všechny nerovnosti, neúnavně a nelítostně.
Pete této příležitosti využil, aby se pokusil zachránit jejich ztracené vybavení. Byly mezi ním opravdu úžasné federální poklady: chytré zvukové štěnice, masivní gelokamery, sníma-če a detektory, kladky, mačky a západky, nedocenitelné flakóny programované neurální emulze... Pete se plížil zpět ke spodku kosmické lodi.
Všechno už bylo dávno to tam. Dlouhým zástupem drancu-jících andulek byla zhltnuta dokonce i vyčerpaná chytrá lana. Ty stroječky stále ještě šmejdily v černém krajkoví sloupu, kde s očividným uspokojením vyčmuchávaly a slízávaly poslední molekulární stopy. Pete se vrátil ke Katrinko v jejich útočišti, kde se nehybně a otupěle ukrývala, a probudil ji. Jak pátrali po nějakém možném slabém místě, pomaličku přelezli přes zaoblený okraj trupu kosmické lodi.
Měli teď opravdu velké potíže, protože jejich nejlepší výbava byla ztracena. Nedalo se s tím nic dělat. Jejich další postup byl jednoznačný a ztráta alternativ utužila Petovu mysl. Spalovala ho nezvládnutelná touha proniknout dovnitř.
Doplazil se do nepatrného úkrytu v podobě velkého, hlubo-kými jámami provrtaného výstupku. Tam objevil zbytky splé-taného provazu. Ten provaz byl upleten z mrtvých a rozmačkaných organických vláken, jako spleť vlasů ve výtoku umyvadla. Byl působením nánosu slin robotů zcela zkamenělý.
Byla to horolezecká lana. Kdosi tudy pronikl ven - prorazil trup lodi zevnitř. Roboty přispěchaly, aby to poškození opra-vily; pečlivě znovu uzavřely proražený otvor a nechaly za sebou tenhle ošklivý hrbol zjizvené kamenné hmoty.
Pete vytáhl gelokamerový vrták. S batohy přišel i o všechny cukrové zásoby. Bez cukru, ze kterého by čerpal energii, se enzymy poháněný rotorek brzy unaví a bude k nepotřebě. Proti tomu se nedá nic dělat. Pete přitiskl přístroj k trupu, počkal, dokud si vrták neprokousal cestu dovnitř, a potom za ním prostrčil gelokameru.
Spatřil nějaký statek. Nic ho nemohlo překvapit víc. Nade vše pochyby to byla zemědělská půda. Roztomilá, titěrná políčka, zakrytá kamenným modrým stropem, protkaným křížem krážem mřížkou sálajícího světla, obklopená kamenným obloukem trupu. Byly tam rybníčky s rákosím. Příkopy a dřevěné čerpací kolo. Bambusový můstek. Po úrodné černé půdě se plazily tenké šlahouny melounů a jiná uspořádaná políčka, zcela bez plevelu, byla porostlá jakousi zakrslou červenou obilninou. V dohledu nebylo ani živáčka.
Katrinko se připlížila k Petovi a připojila se ke kabelu. "A kde jsou všichni?" zeptal se Pete.
"Všichni jsou u průzorů," odpověděla Katrinko a rozkašla-la se.
"Cože?" podivil se Pete. "Proč?"
"Kvůli těm rachejtlím," zasípěla Katrinko. Pošramocená žebra jí stále ještě působila bolest. "Všichni jsou u průzorů a zírají ven do tmy. A čekají, jestli se nepřihodí něco dalšího."

"Ale vždyť jsme to provedli už před mnoha hodinami."
"Byla to ohromná zpráva, člověče. Tady se přece neděje vůbec nic."
Pete, který přistoupil na toto vysvětlení, přitakal. "Takže do toho. Pronikáme dovnitř."
Katrinko už nemyslela na nic jiného. "Použijeme kapsle?"
"Moc nápadné."
"Kyseliny a fibrilátory?"
"Ty jsme měli v batozích."
"Takže to nám zbývají jen lupérka," uzavřela věc Katrinko. "Já mám dvě."
"Já šest."
Katrinko radostně pokývla hlavou: "Šest lupérek! Máš výstroj na medvěda, člověče!"
"Mám je rád," zabručel Pete. Pomáhal při jejich vývoji.
O osm minut a dvanáct vteřin později byli uvnitř kosmické lodi. Vykrojený kus vrátili na původní místo, pozorně jej zalepili a pečlivě zatmelili vlasově tenký řez.
Katrinko uskočila stranou do bambusového háje. Její ka-mufláž zazářila zeleně, hnědě a žlutě s takovou rychlostí, že ji Pete nadobro ztratil. Potom však zamávala a detektory okrajů jeho vizoru vzápětí vykrojily z pozadí její siluetu.
Pete si zvedl vizor, aby situaci přehlédl prostým lidským zrakem. Nebylo tam prostě vůbec nic. Katrinko zmizela, lépe než duch, jako rtuť rozehnaná řasami.
Takže teď byli v bezpečí. Mohli se krást tímhle kapesním statečkem jako párek zlých snů.
Prozkoumali tu kosmickou loď shora dolů a pátrali po nebezpečných a zajímavých úkazech. Třeba velínech říze-ných asijskými vesmírnými techniky nebo velkých smrtelně nebezpečných robotech či videomonitorech - něčem, co by jim mohlo překážet v rozletu nebo by je dokonce mohlo zabít. V třiceti sedmi podlažích kosmické lodi nic takového nenašli.
Pět tisíc obyvatel trávilo svůj čas bdění rolnictvím. Posádka lodi byla předprůmyslová, kmenová, zkrátka asijští rolníci. Muži, ženy, starci, malé děti.
Místní zemědělci vstávali každého rána, jakmile ožila žhavicí síť vodičů ve stropě. Podojili kozy. Nakrmili ovce a jakési velmi podivné, pouze po kolena vysoké zakrslé dvouhrbé velbloudy. Vysekávali bambus a lovili sítěmi v rybnících. Podtínali tamaryšky a topoly na topení. Ošetřo-vali rostlinky melounů a pěstovali švestky a konopí. Kvasili alkohol, mleli obilí, vařili proso a z řepkových semínek liso-vali stolní olej. Šili si obleky z konopí, surové vlny a kůží, pletli košíky z proutí a trávy. Jedli spoustu ryb.
A chovali pestrou skladbu drůbeže. Kdosi, kdo tu nyní nežil, si s drůbeží trochu pohrál. Očividně šlo o nějaký druh supervesmírných ptáků, vedlejší produkty laboratoří, které se v nějakém opravdu dlouhodobém pokusu snažily pohrát si s drůbeží DNK. Slepice produkovaly pět až šest nedomrlých vajec denně. Kohouti byli obrovští, pestrobarevní, velmi zapáchali a očividně měli cosi společného s plazy.
V kosmické lodi bylo velmi klidno a ticho. Zvířata vylu-zovala své obvyklé zvuky, rolníci si prozpěvovali na titěrných políčkách se zaoblenými okraji a neumdlévající vodní čerpadla poháněná lidskýma nohama rytmicky klapala, chyběly však typické městské zvuky. Žádné spalovací moto-ry. Žádná plátna ani obrazovky. Žádná média.
Neměli žádné peníze. Žila tam skupina starších kmene, kteří vysedávali pod kvetoucími slivoněmi před velkými kamennými sýpkami. Pohrávali si s korálky na šňůrkách a na proužky dřeva si zapisovali poznámky. Potom vojáci nebo četníci - byla to jen parta výrostků v primitivní kožené zbroji vybavená oštěpy - se po skupinkách toulali nahoru dolů po desítkách schodů mezi desítkami podlaží. Pochodovali jako šílenci a zabavovali různé věci, které odnášeli na zádech, a jiným lidem tyto věci dávali. Prosté přerozdělování bohatství.
Většina z těch podivných vousatých starců byli palácoví účetní, ale byli tam i jiní. Seděli s nohama křížem na rohožích ve svých doma šitých šatech, rákosových sandálech a malých třpytivých kloboučcích a pomalu a nadmíru obšírně probírali nějaké důležité záležitosti. Občas si něco poznamenali na palmové listy.
Pete s Katrinko věnovali obzvláštní pozornost špehování oněch starců v třpytivých kloboučcích, protože po podrobném průzkumu došli k závěru, že se jedná o místní vládu. Vše nasvědčovalo tomu, že musí být místní vládou. Tihle starci s třpytivými kloboučky byli jedinými příslušníky obyvatelstva, kteří nepracovali do roztrhání těla.
Pete s Katrinko si našli útulné místečko na střeše sýpky, jedné z mála trvalých staveb uvnitř lodi. V lodi nikdy neprše-lo, takže poptávka po střechách nebyla nijak vysoká. Nikdo nikdy na střechu sýpky nevylezl. Bylo zřejmé, že už jen pouhé pomyšlení na něco takového zde bylo prostě nepředstavitelné. Takže Pete s Katrinko zcizili několik bambusových džbánů na vodu, nějaké překrásné koberce a jednoduchý stan a rozbili tábor.
Katrinko studovala jednu obzvlášť propracovanou knihu z palmových listů, kterou ukradla v místním chrámu. Byly to desítky stránek hustě popsané cizím písmem. "Člověče, o čem myslíš, že můžou tihle burani psát?"
"Podle mého," ozval se Pete, "si zapisují všechno, co si pamatují z vnějšího světa."
"Jo?"
"Jo. Něco jako pokus o vytvoření sbírky vědomostí pro svůj malý režim vesmírné lodi, chápeš? Je to to jediné, co kdy znali, protože ti, co je sem zavřeli, jim neposkytují žádné zprávy. A taky je za nic na světě nehodlají pustit ven."
Katrinko opatrně listovala tuhými a křehkými stránkami ručně psané knihy. Místní lidé hovořili jediným jazykem. Byl to jazyk, který ani Pete, ani Katrinko nedokázali rozeznat ani náhodou. "Takže tohle jsou jejich dějiny, že?"
"Jsou to jejich životy, děvče. Jejich minulost, když ještě bývali normálními lidmi ve velkém opravdovém světě venku. Tranzistorová rádia a pancéřové pěsti. Ostnatý drát, mírové kampaně, občanské průkazy. Karavany velbloudů přichá-zející zpoza hranic s minomety a výbušninami. A velmi pokročilí mandarínští šéfové ze Sféry, kteří prostě nemají čas vybavovat se s ozbrojenými asijskými kmenovými fanatiky."
Katrinko zvedla zrak. "To mi zní tak trochu jako tvoje verze venkovního světa, Pete."
Pete pokrčil rameny. "Ale tak to přece chodí."

"Ty si myslíš, že tihle lidé vážně věří, že jsou uvnitř opravdové kosmické lodi?"
"Řekl bych, že to závisí na tom, kolik se toho dozvěděli od těch chlapíků, kterým se odtud podařilo za pomoci krumpáčů a provazů uprchnout."
Katrinko se nad tím zamyslela. "Víš, co je fakt smutné? Ta ošuntělá iluze toho všeho tady. Nějaká šílená poznámka něja-kého vysoce postaveného mandarína o tom, že s etnickými separatisty je potřeba pořádně zatočit a vyplivnout je jako jadérka z melounu do mezihvězdného prostoru... Člověče, taková špinavost!"
"Tenhle nápad by se dal zpeněžit," řekl Pete zamyšleně. "Víš, jak daleko hvězdy ve skutečnosti jsou, člověče? Asi čtyři sta let daleko, taková dálka to je. Jestli vážně chceš, aby lidské bytosti cestovaly k jiné hvězdě, musíš je na dobrých čtyři sta let zavřít do vzduchotěsné konzervy. Co by ale lidé tam uvnitř celou tu dobu měli dělat? Jediná věc, kterou tam múzou dělat, je klidně si hospodařit na statku. Protože to je kosmická loď. Je to oáza v poušti."
"Takže si chceš vyzkoušet experiment s mezihvězdným korábem nanečisto," shrnula to Katrinko. "Mezitím se ti pod ruku náhodou připletou nějací šikovní náboženští fanatici žijící postaru někde v Asii, kteří ti už lezou na nervy. Lidi, kteří odmítají změnit svůj život, neměnný po celá staletí, a to přesto, že ty jsi opravdu velmi technicky pokročilý."
"Jo. Tak nějak to asi bude. Prostředek, motiv a příležitost."
"To beru. Ale nejde mi do "hlavy, že se někdo tímhle postupem řídil ve skutečném životě. Chci říct, že někdo obklí-čil etnickou menšinu a nacpal ji do nějaké bohem zapomenuté díry jen proto, aby už mu nikdy nepřišla na oči. To je prostě nemožné!"
"Říkal jsem ti někdy, že můj děda byl Seminole?" zeptal se Pete.
Katrinko zavrtěla hlavou. "Co to znamená?"
"Byli to Američané žijící kmenovým způsobem, kteří nakonec zůstali trčet v nějakém močále. Říkalo se jim floridští Seminolové. No, možná, že mému dědovi jen říkali Seminole. Strojil se opravdu směšně... Možná, že to jen dobře znělo, když mu říkali Seminole. Protože jinak by byl jen obyčejný podivný negramotný starý patron."
Katrinko se zamračila. "Má to nějaký význam, že tvůj děda byl Seminole?"
"Myslíval jsem si, že má. Odtud mám taky barvu pleti -jako, že na tom teď už moc nesejde. Mám ale zato, že pro mého dědu to mělo velký význam... Pořád dupal a nosil s sebou spoustu divných věcí, kterým jsme nerozuměli. Anglicky mluvil opravdu špatně. Nikdy nebyl nablízku, když jsme ho potřebovali."
"Pete..." Katrinko si povzdychla. "Myslím, že je načase, abychom odtud vypadli."
"Jakpak to?" podivil se Pete. "Tady nahoře jsme v bezpečí. Místní obyvatelé nám neublíží. Vždyť nás ani nevidí. Nemů-žou se nás dotknout. K čertu, dokonce si nás ani nedokážou představit. S našimi fantastickými taktickými výhodami jsme pro tyto lidi jako bozi."
"Tohle všechno vím, člověče. Jsou to prostě ti nejpří-močařejší a nejhloupější lidé. Moc se mi nelíbí. Nemůžou se nám příliš rovnat. Vlastně mi dost lezou na nervy."
"Ani náhodou! Jsou užasni. To pytlovité oblečení, písně bez doprovodu hudebních nástrojů, všechna ta špinavá práce... Tihle lidé mají něco, co my moderní lidé prostě už nemáme."
"Cože?" podivila se Katrinko. "Co jako přesně?"
"Nevím," připustil Pete.
"No, ať je to co chce, nemůže to být moc důležité," povzdychla si Katrinko. "Máme na programu ještě pár vážných oříšků k rozlousknutí, člověče. Musíme proklouznout zpátky mezi všemi těmi naštvanými roboty venku, vylézt šachtou nahoru a pak tradá zpátky, čtyři dny mrazivou pouští, a to všechno bez batohů. Celou cestu zpátky ke kluzáku."
"Ale, Káťo, jsou tu další dvě kosmické lodi, do kterých jsme ještě nepronikli. Nechceš se snad podívat i na lidi v nich?"
"Teď chci ze všeho nejdřív vidět horkou koupel ve čtyřhvězdičkovém hotelu," opáčila Katrinko. "A možná ještě nějaké velké celosvětové novinové titulky. Všechny o mne. To by bylo milé." Zazubila se.
"Ale co ti lidé?"
"Podívej, já nejsem 'lidé'," řekla Katrinko chladně. "Možná je to proto, že jsem neutrální, Pete, ale můžu ti říct, že ses pěkně vzdálil zadání. Tihle lidé nejsou vůbec naše starost. Naší starostí teď je dostat se k našemu kluzáku v provozuschopném stavu, abychom mohli dokončit přidě-lenou misi a vrátili se na základnu s nasbíranými údaji. Souhlasí?"
"No, tak předtím pronikneme už jen do jedné ze zbýva-jících lodí."
"Musíme vyrazit, Pete. Přišli jsme o svou nejlepší výbavu a už nám docházejí tělesné tuky. S tím si prostě nemůžeme beztrestně zahrávat."
"Ale sem se už nikdy nevrátíme. Někdo sem sice přijde, ale nabeton to nebudeme my. Podívej, to je záležitost Pavouků."
Katrinko byla nahlodána. "Ještě jednu loď? Ne obě?"
"Jenom jednu."
"Dobrá, platí."
Otvor, který si vykrojili v trupu lodi, byl vzápětí roboty \ zabetonován. Stálo je to další dvě lupérka, aby si vyřízli nový východ. Potom Katrinko lezla jako první po kamenném stropě a dolů po uhlíkovém sloupu ke druhé z lodí. Aby se zcela vyhnuli číhajícím strážním robotům, pohybovali se s hypno-tickou pomalostí a neobyčejnou lstivostí. Byla to velmi namá-havá cesta.
Druhé lodi byla věnována výraznější péče. Trup byl na mnoha místech zaplácán velkými betonovými ucpávkami, od kterých vedlo mnoho dlouhých vysušených a roztřepených provazů. Pete s Katrinko objevili slabší místo, kterým si prořízli cestu dovnitř. Tahle loď byla přelidněná. Uvnitř to hlučelo a zapáchalo. Podlaží byla poseta spoustou malých bazarů, ve kterých se daly koupit rukodělné výrobky, alkohol i jídlo. Zločinci byli trestáni tím, že je přivázali na pranýři na veřejném prostranství, kde je vystavili palbě odpadků od kolemjdoucích. Velké davy mužů v cárech a tetovaných

žen se shromažďovaly kolem krutých kohoutích zápasů, kterých se účastnili imitovaní kohouti velikosti menšího psa vyzbro-jení kovovými ostruhami. Všichni muži nosili dýky.
Místní architektura byla důmyslnější - spletité uličky, dvorky a vlhká, zatuchlá zákoutí. Když prozkoumali čtyři podlaží, Katrinko náhle prohlásila, že okolí poznává. Podle ní šlo o přesnou repliku scén z jedné populární japonské samu-rajské dobrodružné hry. Konstruktéři lodi zjevně potřebovali nějaká zákoutí z feudální asijské vesnice a nechtělo se jim plýtvat penězi ani námahou, aby je vytvářeli od začátku. Takže naprogramovali své stavební roboty podle pirátské kopie počítačové hry.
Loď byla původně štědře obdařena nejméně třemi stovkami ozbrojených stanovišť videokamer. Podle všeho došli manda-ríni k ohromujícímu odhalení, že prosté zaznamenávání trestných činů nezaručuje, že je lze současně mít pod kontro-lou. Všechny jejich slídivé kamery byly teď mimo provoz. Většina byla zničena. Některé se bránily. Teď zůstaly všechny netečné a opuštěné.
Neposlušní obyvatelé se jaksepatří činili. Poté, co se vypo-řádali s kamerami, vytvořili si hned několik prorážečů. Jedna-lo se o beranidla a velké samostříly vyrobené z konopí, dřeva a bambusu. Prorážeče byly společným dílem obyvatelstva lodi, důmyslně pomalované a opentlené, pod velením energických agresivních náčelníků tlup vybavených obušky a velkými koženými opasky.
Pete s Katrinko sledovali jednu z pracovních čet, která se činila na prorážeči. Ženy splétaly provazové žebříky z chlupů a rostlinných vláken, zatímco kováři u čadících výhní na dřevěné uhlí vyráběli horolezecké skoby. Vše dokazovalo, že tito neklidní usedlíci pronikli ze svého lodního vězení nejmé-ně dvacetkrát. Pokaždé byli neochvějným úsilím bezduchých strojů zahnáni zpět. Teď se ze všech sil připravovali k dalšímu průlomu.
"Tihle lidi jsou po čertech iniciativní," řekl Pete obdivně. "Trochu jim pomůžeme, ne?"
"Jo?"
"Podívej se na nějak se ze všech sil snaží prorazit si cestu ven. A my pořád máme spoustu kapslí. Až odsud odejdeme, k ničemu se nám už hodit nebudou. Představuj u si to tak, že jim se vší parádou odpálíme stěnu, a tím umožníme uniknout všem najednou. Potom můžeme my dva ve vzniklém zmatku utéct mnohem snáz."
Katrinko se ten nápad líbil, ale musela hrát ďáblova advo-káta. "Vážně si myslíš, že bychom se do toho měli plést? Tím se tak trochu prozradíme, nezdá se ti?"
"Nikdo se už nedívá," protestoval Pete. "Nějaký technokrat to připravil jako velký laboratorní experiment. Tihle lidé už jsou odepsaní, a nebo došly peníze na antropologické výzku-my. Na tyhle lidi už všichni dávno zapomněli. Teď bych těm chudákům dopřál nějakou zábavu."
Pete s Katrinko umístili nálože, ukryli se na stropě a pečli-vě sledovali, jak stěna vybuchuje.
Jak se vyrovnávaly tlaky, pronikl dovnitř divoký závan větru, který vynesl do mezihvězdného prostoru divokou změť prachu a listí. Osadníci byli z výbuchu jako u vytržení, když se však objevily opravářské roboty, vrátil se jim rychle bojo-vý duch. Propukla zuřivá bitva, všeobecná erupce odplaty plná rozšlapaných krabů a vyždímaných hadrů. Zeny s dětmi zápasily s andulkami a slintáky. Vojáci v kožených kyrysech bojovali s většími stroji za pomoci pík, kuší a velkých palic na drcení robotů.
Roboty byly naprosto hloupé, nevšímaly si však svých zranění a byly dokonale neobměkčitelné.
Obyvatelé lodi využili nabídnuté možnosti, co jim síly stačily. Nabili do metače oštěpů masivní harpunu, kterou odpálili do prostoru. Jejich cílem byla sousední loď, třetí a poslední v řadě.
Ježatý hrot se od trupu odrazil. Tak jej za pomoci olbří-mího bambusového navijáku na ruční pohon přitáhli zpět a nadávali a křičeli při tom jako šílenci.
Do boje se zapojilo veškeré obyvatelstvo lodi. Stěny i přepážky se otřásaly pod dusotem jejich rozzlobených nohou. Roboty, které byly v oslabení, ustoupily. Pete s Katrinko využili této jedinečné příležitosti k proklouznutí otvorem ven. Svižně vyšplhali po trupu a unikli pryč z dosahu bitvy.
Osadníci odpálili svou velkou harpunu podruhé. Tentokrát ježatý hrot prorazil trup a s chvěním zůstal vězet uvnitř. Potom byl na místo přivolán malý chlapec, polonahý, vybavený kladivem, hřeby a lanem přivázaným k opasku. Na hlavě měl posazenu korunu z odkapávajících svíček.
Katrinko se ohlédla a ztuhla.
Pete ji nejdřív pobízel dál, potom se však také zastavil.
Chlapec se jal šikovně posouvat po třesoucím se provazu od harpuny a táhl za sebou silnější provaz. Objevil se létající stroj, který ho začal ohrožovat. Trhavě couvl, neustále obtě-žován nepříjemnou sprškou šípů z kuší.
Pete zůstal jako přimražen. Nechápal jejich zoufalství, dokud neuviděl statečného klučinu odhodlaného natolik, že překonal i strach ze smrti pádem do hlubin. Pete viděl hodně lezců, kteří riskovali, protože byli šílení. Viděl profesionální lezce, jako byl on, kteří si zahrávali s rizikem coby odborníci na slovo vzatí. Dosud nikdy nebyl svědkem lezení jako čiré-ho, zoufalého sebeobětování.
Hrdinné děcko dorazilo na strupatý trup cizí lodi a začalo do něj vrážet skoby tak zběsile, až se mu kladi-vo v ruce jen míhalo. Koruna ze svíček se mu z té snahy otřásala a poblikávala. Chlapec sotva viděl. Uvrhl sám sebe do styžské temnoty a hrozil mu pád do vlastní zhouby.
Pete vyšplhal ke Katrinko a rychle se připojil ke kabelu. "Musíme co nejdřív zmizet, děvče. Teď, nebo nikdy."
"Ještě ne," odpověděla Katrinko. "Všechno to nahrávám."
"Je to naše velká šance."
"Půjdeme později." Katrinko sledovala létající vysavač kroužící kolem, který krutě dotíral na chlapcovy nohy. Otoči-la hlavu v masce k Petovi a celé tělo se jí napínalo vzteky. "Zůstalo ti ještě nějaké lupérko?"
"Mám tři."
"Dej je sem. Musím mu pomoct."

Katrinko se odpojila, sjela odvážným řízeným skluzem po stěně lodi a dorazila k napjatému provazu. K Petovu naprostému údivu tam plavně přešla do podřepu, vyskočila na vibrující lano a lehce se po něm rozeběhla. Běžela po bzučí-cím napjatém provazu jako roztřesený a rozmazaný obraz, čímž šokovala osadníky natolik, že byli stěží schopni vystřelit z kuší.
Létající střely hvízdaly nad ní a kolem ní a jen tak tak, že nesestřelily vystrašeného chlapce na druhém konci provazu. Potom se Katrinko odrazila a s rukavicemi a mačkami rozta-ženými skočila do prostoru. Prostě zmizela.
Byl to manévr šampióna, jaký Pete ještě neviděl. Byl to legendární tah.
I Pete si dokázal na napjatém laně poradit. Měl zkušenosti, vynikající rovnováhu a správné reflexy. Byl to koneckonců profesionál. Dokázal chodit po provaze, když to bylo součástí jeho práce. Ale ne v plné lezecké výbavě a s mačkami. A ne na nevalném, ručně pleteném, primitivně dělaném provaze. Ne, pokud byl ten provaz nedostatečně ukotven harpunou vykovanou podomácku ze surového železa. Ne, pokud byl o dvacet kilo těžší než Katrinko. Ne uprostřed létajícího cirkusu vznášejících se robotů. A ne v mraku šípů.
Pete už prostě nebyl tak šílený. Místo toho by následoval Katrinko rozumnou cestou. Musel by vyšplhat na kosmickou loď, přetraverzovat strop a sešplhat ke třetí lodi z odvrácené strany. Tvrdá práce na tři hodiny, pokud by to šlo dobře -s trochou opatrnosti na čtyři hodiny.
Pete zvážil všechna pro a proti, rozmyslel si to a dal se do díla.
Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak si Katrinko pilně prořezává cestu trupem Lodi číslo tři. Když vykrojený čtverec odpadl, vyvalil se ven snop bílého světla. Na smrtelně nebezpečný okamžik se Katrinko změnila v skřítka kon-trastujícího s pozadím, protože si její kamufláž nedokázala poradit se světlem z lodi, které ji zaplavilo. Oblečení jí povlá-valo v zuřivé erupci unikajícího vzduchu.
Lezoucí chlapec pod ní se připoutal ke stěně a zajistil konec druhého provazu. Vzhlédl k náhlému proudu světla a vyjekl tak hlasitě, že se celý vesmír rozezvučel.
Spousta chlapcových příbuzných zareagovala instinktivně střelbou nazdařbůh ze svých kuší. Šípy se v prudkém větru stáčely a rozptylovaly, ale byla jich spousta. Katrinko se přikrčila, uskočila a po hlavě se vrhla do lodi. Opět zmizela. Zasáhli ji? Pete usadil kotvu, zajistil se a zkusil vysílačku. Ale bez převaděčů v batohu nedokázal slabý signál dosáhnout cíle.
Pete tvrdošíjně pokračoval v lezení. Byla to jediná mož-nost, která mu zbyla.
Po půlhodině se rozkašlal. Hvězdnou vesmírnou jeskyni zaplnil hrozný zápach. Vycházel z napadené lodi, pomalu unikal vykrojeným otvorem. Dlouho uzavřený, smrtící zápach spáleniny a hniloby. I když lezl sólově, dělal Pete, co mohl. Měl pochroumané rameno a k tomu ho ještě začal zlobit vizor. Konečně dospěl k proraženému vstupu vyříznutému Katrinko. Osadníci už tam byli ve velké síle a splétali si solidní provazovou lávku, kterou připoutávali k masivním skobám. Hrozivě mávali pochodněmi, oštěpy a kušemi. Odrá-želi neumdlévající útok robotů. Jejich divoké vzezření dávalo tušit nespoutané nadšení, protože po tomto okamžiku toužili celá léta.
Pete kolem nich nepovšimnut proklouzl do Lodě číslo tři. Zkusil se nadechnout nakyslého vzduchu a rychle se zase stáhl. Nasadil si do masky novou sadu filtrů a vrátil se tam.
Našel Katrinčino chladnoucí tělo, přichycené skobami ke stropu. Náhodná střela z kuše jí pronikla oděvem a propíchla levou paži. A ona podle svého zaběhlého zvyku hbitě vyšplhala na nejbližší stěnu, připoutala se ke kotvě a dobře se skryla před dalším možným nebezpečím. Rychle zastavila krvácení. Přes nepříznivou polohu průstřelu se jí dokonce podařilo ránu obvázat.
Potom ji tiše a vtíravě přemohl zkažený vzduch.
S pošramocenými žebry a vážnějším zraněním nedokázala Katrinko správně odlišit omámení od šoku. Když se cítila zle, prostě odpočívala a snažila se popadnout dech. Fatální rozhodnutí. Stále ještě tam visela, neviděná a neviditelná, mrtvá.
Pete zjistil, že Katrinko nebyla ani zdaleka sama. Vymřela i celá místní osádka. Vymřela před mnoha měsíci, možná lety. Po jakémsi obrovském požáru uvnitř lodi. Elektrické osvětle-ní stále fungovalo, vnitřní soustrojí pracovalo, ale nezbyl tu nikdo jiný než mumie.
Tihle mrtví kmenoví příslušníci měli nejhezčí obleky, jaké kdy Pete viděl. Po celá ta dlouhá léta svého uvěznění věnovali očividně spoustu času pletení a výšivkám. Mrtvoly měly nejrůznější druhy rukávců, krajkových suknic, prýmky zdobených opasků, smaltovaných spon do vlasů a nadmíru fešných sandálů. Všichni se během toho temného pekla udusi-li, spolu se svými kočkami, psy a přerostlou drůbeží, v nena-dálé vlně dýmu a žáru, která jejich loď zaplnila v průběhu několika minut.
Bylo to příliš složité na to, aby se tam stalo něco tak prostého, jako pouhá genocida. Pete považoval mandaríny za džentlmenské technokraty, odborníky s těmi nejlepšími úmysly. Zbývala ovšem zajímavá možnost, že došlo k maso-vé sebevraždě. Když se nad tím však vážně zamyslel, usoudil Pete, že šlo o velmi nepříjemný a komplikovaný kolaps sociálního inženýrství.
To by však ve Washingtonu zcela jistě o této spoušti neřekli. Nebylo většího politického zvěrstva nad ošklivou etnickou čistku. Pete si nemohl nepovšimnout, že se tito slušně vychovaní osadníci nenamáhali, aby jakkoli ublížili sledovacímu systému hojně rozprostřenému po lodi. Přesto však i tyto kamery zůstaly vypnuty a loď byla v tomto ohledu zcela mrtvá.
Vzduch v lodi se začal pročišťovat. Vstupní chodbou přidu-sal pár vojáků z Lodi číslo dvě a za pochodu snaživě okrádal místní mrtvoly. S takovým vývojem byli nadmíru spokojeni. Zubili se s hrozivým nadšením.
Pete se vrátil k chladnému tělu své parťačky. Sundal jí kamuflážní kombinézu - potřeboval baterie. Viděl vyhublé tělo neutry bez pohlavních znaků s napěchovanými podkožní-mi kapsami, velkými záhyby kůže, ve kterých měla Katrinko ukryty prostředky poslední záchrany. Naražená žebra byla oteklá a plná podlitin. Pete nedokázal pokračovat.

Vrátil se k průlomu v trupu, kde narazil na vzrušený dav. Útočníci překonali provazový most a shromažďovali se tam ve velké síle. Krčili nosy a hulákali v divokém návalu euforie. Odrazili roboty; prostě tu nebylo k dispozici dost strojů k tomu, aby dokázaly vzdorovat celé rozvášněné populaci. Roboty navíc nebyly dost chytré na to, aby rozumem porazily ozbrojený, koordinovaný lidský odpor - ne bez toho, že by ty lidi do jednoho vyvraždily, a k tomu nebyly uzpůsobeny. Utrpěly jednoznačnou porážku.
Pete zahnal povykující vítěze stranou za pomoci pásky rachejtlí.
Potom pečlivě zamířil na ústí otvoru, zvedl Katrinčino tělo a svrhl je do hlubin kolotajících jezírek pod sebou.
+++
Pete se stáhl do první lodi. Byla to velmi skličující cesta a když ji měl konečně za sebou, cítil v rameni onu známou a výraznou bolest chronického zranění. Ukryl se u osadníků žijících v nevědomosti, aby se zamyslel nad svými možnostmi.
Mohl se tady skrývat donekonečna. Jeho kamuflážní kombinéze pomalu ubývala energie, ale on si byl zcela jist, že by se velmi dobře dokázal obejít i bez ní. Podle všeho byla loď poseta spoustou tabuizovaných oblastí. Zahrazená místa se zakázaným vstupem, kde možná kdysi došlo k nějakému skandálu, kde byla prolita krev nebo se vyskytovaly podivné zvuky či neznámý, nebezpečný zápach.
Tihle osadníci, na rozdíl od násilnického lehkomyslného davu v Lodi číslo dvě, historce s cestou uvěřili. Opravdu byli přesvědčeni, že se nacházejí v hloubi vesmíru na cestě k nějakému lepšímu a jasnějšímu koláči na svém hvězdném kamenném nebi. Jejich malé mezihvězdné ghet-to bylo plné pověr. Osadníci, uvržení do naprosté nevě-domosti, si představovali, že každý jejich hřích způsobuje otřesy vesmíru.
Pete věděl, že by se měl pokusit donést sesbíraná data ke kluzáku. Tohle přece chtěla Katrinko. Zemřít, ale změnit se v legendu - sen každého z Městských pavouků.
Bylo však těžké představit si, že by si měl probíjet cestu kolem znovuvzkříšených robotů, lézt po stěnách s poraněným ramenem a potom ještě absolvovat čtyřdenní svižnou chůzi mrazivou pouští, a to vše zcela o samotě. Ani kluzáky nemají bůhvíjakou životnost. Špionážní kluzáky nejsou konstruo-vány, aby přežily dlouhý čas. Pokud by Pete zjistil, že kluzák má vybité baterie nebo že se mu poškodil šikovný mozeček, měl by to spočítané. Dokonce i kdyby měl k dispozici veške-rou potřebnou výstroj a byl zcela zdráv, nedělal si žádné iluze na úspěch sólového výšlapu, sám a sám pěšky přes Himálaj.
Proč by měl tohle všechno riskovat? Podle všeho nebyla tahle podzemní záležitost žádnou novinkou. Byla už dost stará. Někdo to celé už před dlouhým časem připravil, naplá-noval a realizoval. Důležití lidé s mozky a velkými možnostmi o tom všem věděli celá léta. Někdo o tom věděl. Možná, že ne podplukovník z pomatené radikální frakce vojenské rozvědky NAFTA. Ale...
Když se Pete opravdu zamyslel nad základními důsledky... Byl to opravdu velký výkon a při poměrně malých nákladech. Protože tady dole zase nebylo zavřeno tak moc lidí. Možná patnáct tisíc, víc ne. Asijská Sféra musela obsahovat desítky tisíc neasimilovaných lidí žijících kmenovým životem, možná stovky tisíc. Snad i miliony. A proč zůstávat jen u toho? Tohle nebyl pouze problém Asie. Byl to naprosto všeobecný problém. Etničtí Odpadlíci, kteří prostě nedokázali nebo nemohli hrát hry jednadvacátého století.
Kolik atomových testů rudé Číny bylo uskutečněno upro-střed Taklamakanu? Nikdo se nenamáhal, aby mu vyložil dávné dějiny. Pete ze všech stran zvažoval, jestli se jim už tenhle hvězdný koncept nepodařilo vyladit k naprosté doko-nalosti. Možná, že Sféra licencovala své plány Evropě i NAFTA. Kolik bylo na světě zapomenutých děr, pozůstatků minulosti ukrytých pod nánosem jednadvacátého století v jižním Tichomoří, Austrálii a Nevadě? Smrtící odpad dávno odvráceného Armagedonu. Temné haldy odpadků, na které se nikdo nechtěl ani podívat.
Jistě, mohl by se do roztrhání těla snažit přimět svět, aby tomu všemu čelil. Ale proč? Nemělo by větší smysl, kdyby si to nejdřív zkusil promyslet?
Pete se nikdy neodhodlal k tomu, aby si připustil, že ztratil vůli k odchodu.
+++
Když ho zoufalství postupně opustilo, začal se Pete neoby-čejně vážně zajímat o osadníky. Jeho zájem upoutala tuhá omezení jejich životů a vesmíru i to, co si mohl dovolit provádět s jejich omezenými mozečky. Dosud se v centru těchto lidí nepohybovala žádná nadpřirozená bytost; jen si je neustále představovali. Pete začal s několika kousky řádění poltergeistů, jen pro vlastní obveselení. Kradl třpytivé kloboučky místních stařešinů. Přesouval svazky palmových listů v jejich posvátných knihovnách. Ukradl jedno či dvě počitadla.
To bylo však dětinské.
Osadníci měli malý chrám, nejsvatější místo ze všech. Pete si přirozeně uložil za úkol toto místo napadat.
Osadníci tam měli zavřenou dívku. Byla velmi hezká a trochu šílená, což z ní udělalo výtečnou adeptku na jejich Posvátnou chrámovou dívku. Byla oficiální kněžkou chrámu na Lodi číslo jedna. Bylo zřejmé, že její skromná komunita si mohla dovolit pouze jednu jedinou, bázeň budící Panenskou nejvyšší kněžku. Místní lidé byli ale praktičtí, takže vytěžili ze svých možností co nejvíc.
Nejvyšší kněžka byla hezká mladá žena žijící velmi pohodlným životem. Měla vlastní služebné, šatník plný rituálních obleků a velmi složitý a časově náročný účes. Celý život strávila prováděním nadmíru složitých, zcela zbytečných rituálů. Pálení kadidla, oprašování idolů, praní a očista, klepání čelem, nekonečné modlitby, natírání si zvláštních symbolů na ruce a nohy. Byla posvátná a očividně dementní, takže ji všichni neustále sledovali s velkým zájmem. Byla pro ně vším. Prováděla všechny ty šílené, bolestivé úkony, takže ostatní jich byli ušetřeni. Všechno, co s ní souviselo, bylo naprosto a předem zcela rozhodnuto.
Pete Posvátnou chrámovou dívku docela obdivoval. V mnoha směrech byla stejné krevní skupiny a on k ní cítil opravdovou náklonnost. Byla jediným z osadníků, kterého Pete snesl ve své blízkosti po delší dobu.

Takže po zdlouhavém studiu dívky a jejích úkonů se před ní Pete jednoho dne objevil. Nejdřív se vyděsila. Potom se ho pokusila zabít. Ten pokus přirozeně ztroskotal. Když se smíři-la se skutečností, že je velmi mocný, naprosto magický a zcela mimo dosah jejího chápání, začala se plazit po vyleště-né podlaze chrámu, trhala si oblečení a hlasitě kvílela, očividně v kombinaci víry a strachu z toho, že byla ohavně a nepopsatelně znesvěcena.
Pete měl pro její přístup pochopení. Kdyby byl mladší, rozhodl by se ji démonicky ovládnout. Byl však už dospělý. Neviděl, čím by to pomohlo jeho záležitosti nebo jakou významnou změnu jejich situace by to mohlo přinést.
Nikdy se nenaučili řeč toho druhého. Nikdy se nespojili žádným fyzickým, mentálním, ani emocionálním způso-bem. Nakonec ale dospěli k jakémusi státu quo, kdy mohli spolu sedět v jedné místnosti, tiše zkoumat jeden druhého a planě spekulovat, co se skrývá v cizácké hlavě toho druhého. Někdy se dokonce sešli a pochutnali si na nějaké dobrotě. Byl to jediný možný způsob, jak se co nejvíc přiblížit těmto neuvěřitelně jiným lidem.
Peta by nikdy nenapadlo, že hvězdy můžou zhasnout.
V jedné z tabuizovaných oblastí lodi si vyřízl posvátná, démonická tajná dvířka. Čas od času si prořezal cestu zápla-tami opravářských robotů a vyškrábal se ven, aby se důkladně a dlouze porozhlédl po umělém kosmu. Jistým způsobem ho to uklidňovalo. A měl i další motivy. Celkem oprávněně se obával, že obyvatelé Kosmické lodi číslo dvě by si zase mohli nějak prorazit cestu ven a vypravit se na násilné rasistické orgie loupení, vražd a znásilňování.
Ale Loď číslo dvě měla svých starostí dost s roboty. Porážka bublajícího gelomozku a jeho pitoreskních nástrojů mohla být jen dočasná. Mechanismy se jako sesouvající se půda dokázaly převalit přes zátarasy a s využitím všech možností evoluce neustále držet protivníka pod tlakem.
Po drtivé porážce přešly bublající výrobní kádě do bioche-mické nadprodukce. Starý režim byl překonán. Vzájemná rovnováha vzala za své. Stroje se ponořily do kybernetického snění. Teď bylo možné všechno.
Hvězdné stěny byly zaplaveny hemžící se a kypící masou věznitelů nových konstrukcí. Loď číslo dvě byla opět paci-fikována v další hořké nevídané historické potupě. Jejich pronásledovaná domovina se změnila v bizarní betonovou masu. Teď byly zakryty dokonce i průzory, krutě zaplácané technickými slinami s bahnem. Jako živoucí hrob.
Pete měl za to, že tím byla celá záležitost provždy vyřízena. Koneckonců to přesně splňovalo požadavky původních návrhářů systému.
Systém se však už dále nezabýval omezeními vyplý-vajícími z lidských záměrů.
Když Pete vyhlédl průzorem a spatní, že hvězdy poha-sínají, věděl, že došlo k nejhoršímu. Hvězdy začaly být okrá-dány. Cosi jim odčerpávalo energii.
Opustil kosmickou loď, Nebe ,venku se dalo do pohybu. Nepředstavitelná záplava tvorů šplhala vzhůru po kamenných stěnách: poskakovali, plížili se, kolébali se, šplhali po síti lepkavých provazů. A mířili k hvězdnému obzoru. Směřovali k transcendentnu. Prchali ven.
Pete si zkontroloval ošuntělé mačky a rukavice a bez prodlení se k tomuto exodu přidal.
Žádné ze stvoření ho neobtěžovalo. Teď se stal jedním z nich. Jeho výstroj spadla mezi ně, byla pohlcena a rozrazila nové dveře evoluce. To, co dokázalo vyšlechtit otvírač na konzervy, dokázalo vyšlechtit skalní kotvu, skobu, kramli, kladku i karabinu. Jeho i Katrinčin batoh byly napěchovány generacemi soustředěného lidského génia a všechno to se soustředilo na jediné: VZHŮRU. Směřovat vzhůru. Vzhůru a ven.
Nezemská krajina Taklamakanu se stala svědkem války robotů. Rozlehlou mechanickou prérií sunoucích se, lezou-cích, kousajících, škubajících se či poskakujících mutací. A sloupů ohně: z válečné výbavy družic Sféry. Paprsky prou-dící k zemi ze skutečných nebes, neviditelné proudy energie, která vyhazovala do vzduchu gejzíry spáleného prachu.
Největší černá můra bioinženýra. Chytré, autonomní peklo. Takhle rozsáhlou skupinu tvorů nemohli zabít a udržet to pod pokličkou. Nedokázali je spálit dost rychle. Ne, pokud nechtěli poškodit kopule s radioaktivním odpadem a rozptýlit vlastní dávné smetí po povrchu země.
Po obzoru přejel paprsek jako prst Boží, který srážel vše, co mu přišlo do cesty. Obloha i zem se hemžila létajícími tvory, bzukotem, přemety, mácháním. Paprsek zasáhl nějaký velký stroj, který se roztočil jako mnohatunová javorová nažka, odrazil se od stěny jednoho z domů, zkroutil se jako nějaký umírající gymnasta a přistál pod Pavoukem Petem. Ten se krčil ve své kamuflážní kombinéze a všechno to nahrá-val.
Stroj k němu vzhlédl. Nebyl to obyčejný robot. Byl to mechanický civilní novinář. Zářivou barvou natřený ultra-moderní trubec evropské zpravodajské sítě vybavený tolika kamerami, kolik měl kdejaký zámožný novinářský magnát v baru lahví Martini. Stroj prudce narazil do maskované stěny, přežil to však. Smrt neměl v popisu práce. Byla to pro něj hračka. Zpozoroval Peta bez sebemenších obtíží. Poznal v něm příběh, který zajímá lidi. Zamění na něj své zraky.
Pete pohlédl na studenou jarní oblohu a viděl, že tenhle žurnalista s sebou přivedl spoustu přátel.
Robot si dal dohromady vypálené obvody a obkroužil ho. Potom zvedl rozvětvenou končetinu a obřadně ze sebe vychrlil všechny divy, kterých byl svědkem, vzhůru k nebi a do bujících hlubin globální sítě.
Pete si urovnal masku a kamuflážní kombinézu. Jinak by nevypadal správně.
"Kruciš," řekl.

přeložil Jiří T. Pelech